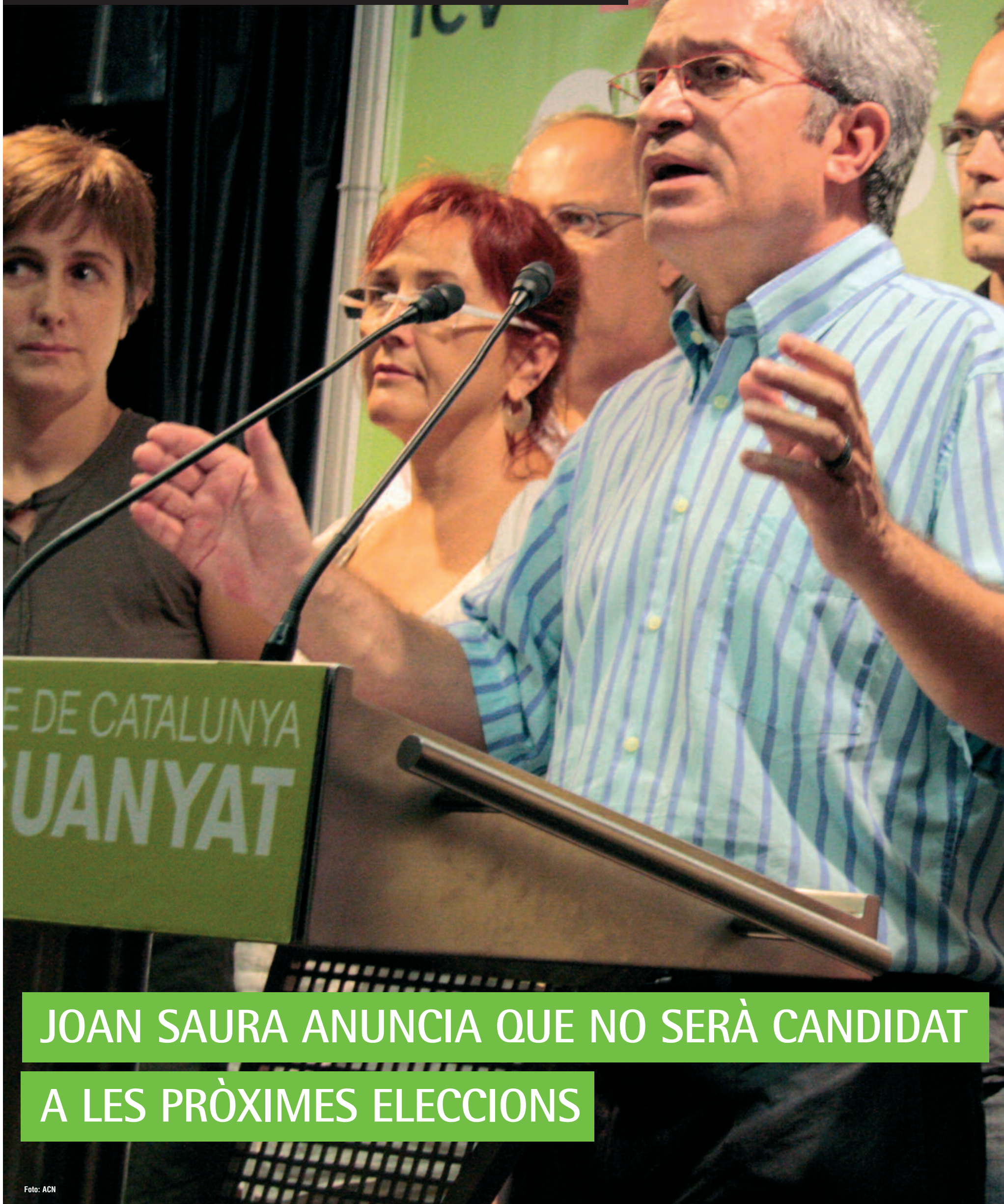

treball

NÚM. 183 · AGOST 2009 · PREU: 1,05 €

JOAN SAURA ANUNCIA QUE NO SERÀ CANDIDAT
A LES PRÒXIMES ELECCIONS

Foto: ACN

LA REVISTA D'INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS

Publicació fundada el 1936 com a òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

EL POBLE DE CATALUNYA HA GUANYAT

EL NOU ACORD DE FINANÇAMENT ÉS EXCEL·LENT I HISTÒRIC

El passat 12 de juliol s'arribava a un acord entre el govern d'esquerres i el govern de l'Estat per tancar de manera definitiva el nou finançament de Catalunya, el més important des de la recuperació de l'autogovern.

Després de mesos de dura negociació, l'acord al qual han arribat els dos governs és just perquè aporta els recursos que Catalunya necessita i compleix amb una llei, l'Estatut, referendat pels catalans i les catalanes. Les xifres presentades pel conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells, permeten, per primer cop, que els recursos per càpita de Catalunya estiguin per sobre de la mitjana de la resta de l'Estat.

Alhora, cal destacar que l'acord aconseguit és transparent ja que el nou model, que assegura una continuïtat del finançament de Catalunya, s'ha establert amb uns criteris objectius i clars. També cal destacar que, més enllà del que digui la dreta espanyolista, l'acord és solidari amb la resta de l'Estat ja que Catalunya seguirà aportant recursos a l'Estat, però ara sota uns criteris clars.

LES CLAUS DE L'ACORD

El nou sistema de finançament serà estable i vigent des d'aquest mateix any 2009. El model preveu la seva actualització cada any (en base a variables bàsiques, com la població) i globalment cada cinc, tot situant Catalunya per sobre de la mitjana d'aportació econòmica de l'Estat a les comunitats autònomes des del primer any.

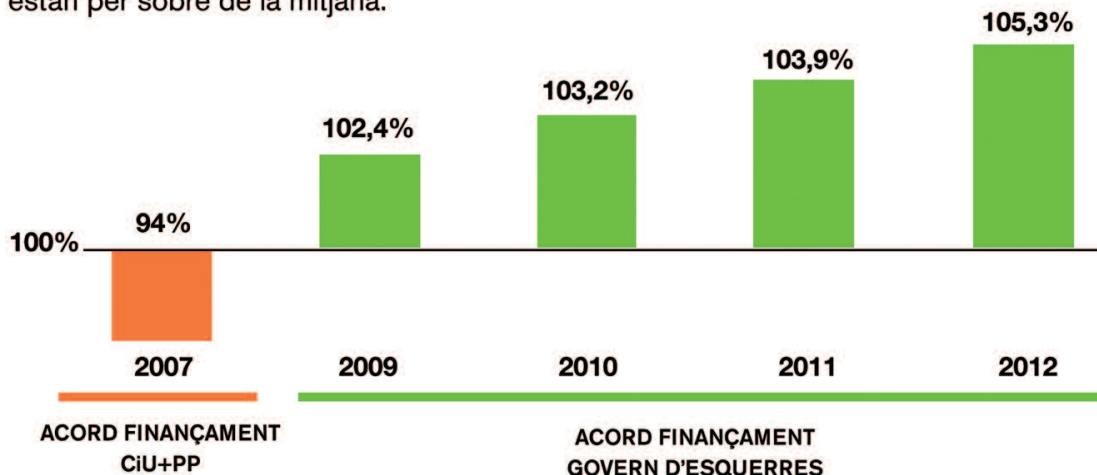
Tal i com recollia l'Estatut d'Autonomia, Catalunya tindrà participació en el rendiment dels impostos estatals. La Generalitat augmentarà el percentatge de participació en els impostos: del 33% al 50% en l'IRPF, del 35% al 50% en l'IVA i del 40% al 58% en els impostos especials. Alhora, la Generalitat disposarà de més capacitat normativa, per tant el govern català podrà decidir sobre aspectes essencials dels impostos i, així, dissenyar una política fiscal pròpia.

Un dels criteris essencials que marcava l'Estatut d'Autonomia en relació al model de finançament era el grau d'anivellament. Així, tal i com estableix l'Estatut, l'anivellament se circumscriurà als serveis bàsics de l'estat del benestar (educació, sanitat i serveis socials). El 75% dels recursos tributaris de cada comunitat es destinarà a un fons que es distribuirà de forma anivellada d'acord amb la població. Catalunya, doncs, aportarà solidàriament recursos a la resta de l'Estat, però, per primer cop, tindrà disponible un 25% dels seus ingressos tributaris i es beneficiarà directament de l'esforç fiscal que fan els catalans respecte a altres territoris de l'Estat.

En el nou model de finançament les necessitats de les comunitats autònomes es calculen segons població, principalment. Així, una de les variables més rellevants per distribuir l'increment de recursos és la variació de la població que s'ha produït entre 1999 i 2009, que a Catalunya ha suposat l'arribada d'un milió de persones. Això corregeix una de les mancances del pacte CiU-PP, que no ho tenia en compte.

UN ACORD JUST

Per primer cop els recursos per càpita de Catalunya estan per sobre de la mitjana.

L'acord de finançament és just, digne, transparent i solidari.

El nou sistema de finançament serà estable i vigent des d'aquest mateix any 2009.

L'acord té un ampli suport social. CCOO, UGT, la Cambra de Comerç, Foment, la majoria de mitjans de comunicació, etc. han donat suport a l'acord.

És prioritari que el nou finançament dediqui una part importantíssima a polítiques socials per donar resposta a la crisi econòmica i a les necessitats de la gent.

Catalunya disposarà, per primera vegada, d'uns recursos per càpita superiors a la mitjana. En concret, el 2012 se situarà cinc punts per sobre de la mitjana de comunitats autònomes, del 96% actual al 105%. Aquest és l'índex que li correspon en l'aplicació estricta del principi d'ordinalitat.

El pacte permetrà reduir, almenys en una quarta part, el dèficit fiscal de Catalunya, tal i com diu l'Estatut. Només amb el primer any d'aplicació del nou model de finançament, la Generalitat aconseguirà tants recursos econòmics com amb l'aplicació de tot el model de CiU que ha imperat aquests anys i que es va pactar amb el PP l'any 2001.

La proposta també permet complementar el finançament d'aquelles competències específiques de la Generalitat que no formen part del model general pel seu caràcter estrictament bilateral. En el cas català es tracta de Mossos, presons, llengua, transport metropolità o rodalies, el que pot suposar 550 milions d'euros addicionals.

Finalment, amb el nou model hi guanya tothom. L'Estat posa més d'11.000 milions d'euros que aniran a les comunitats autònomes. Però ara, amb mecanismes clars, justos i lògics. D'acord amb l'Estatut, s'articula de forma semblant al finançament que existeix als Estats federals: mentre una part dels recursos tributaris propis de cada territori es destinen a la solidaritat, una altra part reverteix en majors ingressos per a cada Comunitat.

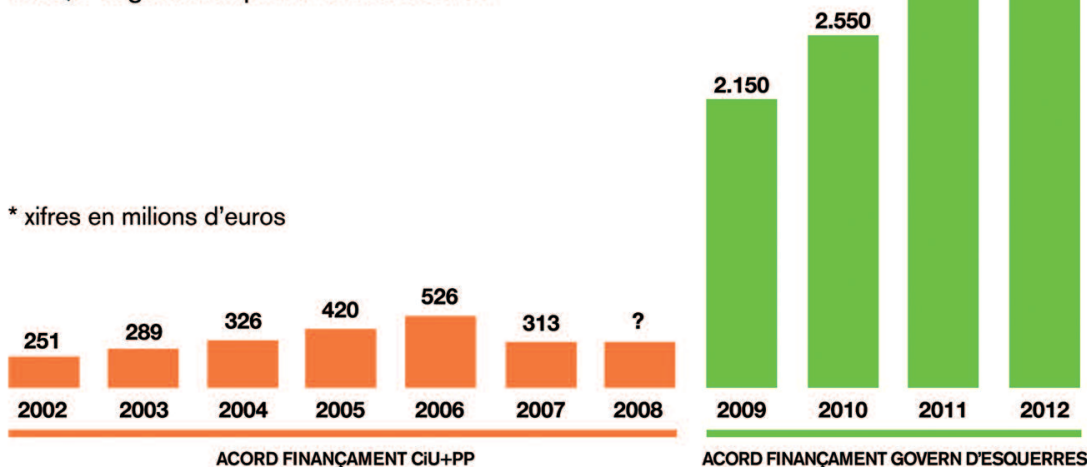
Aquest fet demostra que l'Estatut ha estat clau i una eina imprescindible que ha possibilitat el nou marc legal i demostra que l'opció d'ICV de dir sí a l'Estatut va ser un encert. Alhora, sense cap mena de dubte l'acord de finançament ha estat possible gràcies a la unitat, el rigor i la fermesa del govern. Ja fa temps que s'hauria pogut signar un mal acord o un igual de dolent que el que van firmar CiU i PP. L'actitud negociadora del govern d'esquerres demostra que l'actitud de CiU de rebutjar l'acord és electoralista i partidista ja que prioritza els interessos de partit per sobre de les necessitats de Catalunya.

D'altra banda, un dels aspectes positius del nou acord és que fa més fort el govern d'esquerres. Aquest acord enforteix el govern i obre un nou cicle polític en els mesos que resten per a les eleccions catalanes, després d'un procés que ha generat un cansament important en la societat catalana.

Ara cal establir les prioritats per destinar els nous recursos econòmics fruit del nou model. ICV considera prioritari que el nou finançament dediqui una part importantíssima a polítiques socials, ha de servir per tenir més instruments i donar resposta a la crisi econòmica i a les necessitats de la gent. Finalment, després del sí d'ICV a l'acord de finançament, el seu president, Joan Saura va anunciar que això no pressuposa un sí als pressupostos generals de l'Estat. Sense acord de finançament no donaríem suport als pressupostos; amb acord de finançament, depèn de la negociació.

UN ACORD DIGNE

Els recursos de l'acord del govern d'esquerres és 5,3 vegades superior al de CiU+PP

JOAN SAURA NO ENCAPÇALARÀ LA LLISTA EL 2010

EL CANVI ES FA EN EL MILLOR MOMENT PER A ICV

En el darrer Consell Nacional d'ICV, celebrat el dissabte 25 de juliol a Barcelona, el president d'ICV va anunciar la seva decisió de no tornar a ser el candidat a les properes eleccions catalanes.

Al final de la seva intervenció per presentar l'informe polític al Consell Nacional, el president d'ICV, Joan Saura, va anunciar la seva decisió de no tornar a ser el candidat a les properes eleccions catalanes. Saura va explicar que es tractava d'una decisió irreversible, madurada i no precipitada. El dia anterior, Saura havia traslladat la seva decisió al secretari general de la formació, Joan Herrera, al president del grup parlamentari, Jaume Bosch, i al vicepresident de la formació, Jordi Guillot.

Joan Saura va explicar els quatre motius que l'han portat a prendre aquesta decisió: "Fa 30 anys que vaig començar en política, he estat a l'Ajuntament de l'Hospitalet, he tingut la gran sort de viure el canvi a la Generalitat; tinc una experiència dilatadíssima en política, però també és moment d'altres aspectes vitals de la meua vida".

En segon lloc, "perquè crec que les coses s'han de fer quan tot va bé i crec que és ara, quan ICV i el govern català passen per un bon moment. Hi ha acord de finançament, l'oposició està descol·locada, comença a funcionar la dessaladora del Prat, es visualitza l'acció de Govern, hem revalidat l'eurodiputat, etc".

El tercer motiu, "perquè es pot fer el canvi sense cap mena de baralla ni crisi i me'n vaig amb el reconeixement de la formació. És una virtut d'ICV".

En darrer lloc, "perquè els canvis també són nous impulsos i aquest serà un impuls per a ICV. D'aquest procés ICV en sortirà més forta i amb més il·lusió que mai".

Saura va expressar que es tractava d'una decisió irreversible, madurada i no precipitada.

Joan Saura seguirà com a conseller del govern de la Generalitat i president d'ICV fins a la propera Assemblea.

Joan Saura:

"Crec que les coses s'han de fer quan tot va bé i crec que és ara, quan ICV i el govern català passen per un bon moment".

"Els canvis també són nous impulsos i aquest serà un impuls per a ICV".

El màxim dirigent de la formació ecosocialista va explicar que seguirà com a conseller del govern de la Generalitat i president d'ICV fins a la propera Assemblea. "I si la direcció ho creu oportú, després de la pròxima Assemblea seguiré tenint un paper fonamental en el partit". Saura va expressar també la seva voluntat de continuar estant en primera línia i va valorar que el moment és molt oportú.

El Consell Nacional va fer costat a la decisió del president d'ICV i va valorar de manera molt positiva la seva tasca des de l'any 2000, quan va assolir la presidència d'ICV. Joan Saura va ser escollit president en un moment organitzatiu i polític molt complex, amb governs de dretes a Catalunya i a l'Estat espanyol, i en només 6 anys va liderar un projecte polític que va permetre un canvi de govern a Catalunya, amb l'arribada del govern catalanista i d'esquerres i el fet que l'any 2006 ICV-EUiA arribés als 12 diputats.

ICV obrirà el procés de primàries per escollir el proper cap de llista a les eleccions al Parlament de Catalunya en un Consell Nacional després de les vacances d'estiu, a finals del mes de setembre o principis d'octubre.

El Consell Nacional d'ICV també va servir per valorar el nou acord de finançament de Catalunya. En aquest sentit, es va aprovar per unanimitat una resolució que dona suport a l'acord del govern d'esquerres amb el govern de l'Estat. Alhora, es van presentar i aprovar el pla de comunicació, el balanç econòmic de l'any 2008 i el pressupost per a l'any 2009.

EDITORIAL

EN DEFENSA DEL COS DE BOMBERS

Des d'aquestes pàgines volem traslladar el nostre agraïment i reconeixement als bombers que van perdre la vida en les feines d'extinció de l'incendi d'Horta de Sant Joan, al Parc Natural dels Ports. Alhora volem fer arribar el nostre condol a les seves famílies.

També volem fer extensiu aquest reconeixement i suport a tots aquells bombers i cossos de seguretat que van treballar en les tasques d'extinció del foc després de l'accident mortal amb la màxima professionalitat i entrega, alguns dels quals encara estan convalescents de les lesions que varen patir.

Aquesta tragèdia viscuda en l'incendi d'Horta de Sant Joan ha fet aflorar les baixes passions de la política catalana. Des del primer moment després de la tragèdia, i quan el foc encara no estava sota control, diferents sectors polítics i mediàtics, especialment des de CiU, han intentant utilitzar aquesta situació amb l'únic objectiu de treure'n un rèdit polític.

En política són legítims el debat, la discrepància i la confrontació de projectes amb l'objectiu que els conjunts de ciutadans i ciutadanes valorin la tasca dels seus governants. No hauria de ser acceptable utilitzar políticament el que els informes tècnics han definit com un accident causat per la revifada inesperada del foc, produïda pel fort vent.

No es pot afirmar que el cos de Bombers té tot el suport i agrair la feina feta i, alhora, parlar de què es va produir una relaxació en les seves responsabilitat per apagar el foc, o desacreditar els informes que el propis bombers han redactat. El més greu és que no sembla que les preguntes malicioses o les insinuacions busquin aclarir realment què va succeir o detectar les possibles millores per intentar que no es produeixin situacions com la que hem patit, sinó simplement assenyalar com a culpables els responsables polítics del cos, amb el conseller d'Interior Joan Saura al capdavant.

Cal recordar que estem davant un cos que ha crescut un 17% des de l'any 2003, fins arribar a més de 5.000 bombers, on el 90% dels vehicles són nous des de fa 4 anys; també, que la inversió al cos de Bombers ha augmentat de 8 milions d'euros l'any 2003 fins a 32 milions d'euros l'any 2008.

No sembla que l'objectiu polític buscat justifiqui desacreditar la imatge dels cos de Bombers i els seus comandaments professionals. Estem convençuts que els ciutadans i les ciutadanes coneixen la professionalitat i la vàlua dels Bombers de la Generalitat i entenen que en política no tot s'hi val per arribar al poder.

treball

ANY 18 - NÚM. 183 - AGOST 2009

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ:

Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Martínez, Clara Rodríguez i Anna Sanz.

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enrique Esteve

FOTOS: Enrique Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO:

Joan Boada, Lluís Torrens, Joan Carles Gallego, ICV Santa Coloma de Gramenet, ICV Garraf, Eusebio Argueta, Dones amb Iniciativa, Ricard Ripoll i Marià Hispano

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 **FAX:** 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprès

DIPÒSIT LEGAL: B-36.406.91

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament de les opinions que expressen els articles signats

Joan Saura i altres membres de la direcció d'ICV, en el darrer Consell Nacional

Foto: ACN

EL NOU FINANÇAMENT, AL SERVEI DE LA GENT

DUES VALORACIONS SOBRE L'ACORD

Ens els articles "Missió Complerta", de Joan Boada i Lluís Torrens, i "Un nou finançament necessari i més just que cal posar al servei de les persones", de Joan Carles Gallego, es fan dues anàlisis del nou acord de finançament per a Catalunya.

MISSIÓ COMPLERTA

Joan Boada Secretari general del Departament d'Interior
Lluís Torrens Membre del Consell Nacional d'ICV

Per fi hem aconseguit un bon acord de finançament: Després de mesos de negociacions, d'intercanvi de documents en el si del govern i de tensions amb el govern central, podem dir que hem complert la missió encomanada per l'Estatut validat per la majoria de la ciutadania del nostre país.

El paper del PSOE ha estat políticament miserable, en negar allò que era evident i dir que si no s'avançava en la negociació era per una qüestió de càlcul polític, de rendiment electoral. Fins que la dinàmica parlamentària ha fet que necessitin el nostre suport no s'han mogut de l'immobilisme centralista que els *jivaritza* el cervell.

El PP ha continuat la seva creuada contra Catalunya, que no és res més que la reacció atàvica dels conservadors als canvis, a la modernitat, a la pluralitat i a la diversitat. Són uns irresponsables, incapaços de treure el cap de la caverna on políticament viuen. La llum no els il·lumina, els cega.

Mas i companyia han hagut de treure el "sant cristo gros" perquè la seva gent entengui que per primera vegada no han format part d'un acord històric per a Catalunya.

La gent d'ICV ens hem de sentir orgullosos del paper que hem tingut en la negociació. Sense estridències, sense voler entrar en cap ball mediàtic de xifres finalistes, tot i que les teníem. I és veritat.

L'equip de suport als negociadors d'ICV va elaborar un model de finançament que no vam fer públic per mantenir una certa unitat de govern. Cosa que no van fer els altres dos socis de govern, sobretot ERC. En Puigercós va donar tantes xifres que al final es va embolicar i ja no sabia quina era la bona. Una altra cosa eren els membres d'ERC que negociaven, els quals van tenir una actitud molt prudent. Els socis socialistes, sempre més subtils, utilitzaven la premsa amiga per fer arribar les seves posicions.

Nosaltres, responsables i rigorosos, com sempre, vam elaborar un model de finançament basat en el mandat estatutari, que és el que al final s'ha acceptat. Recordem-ho en tres punts essencials:

1. El document d'ICV proposava un fons de solidaritat en què les comunitats autònomes amb més recursos fiscals hi aportin recursos perquè les comunitats amb menys recursos puguin finançar en condicions d'igualtat la prestació dels serveis públics essencials: educació, salut i serveis socials. Això és exactament el que s'ha plasmat en l'acord de finançament.
2. El document d'ICV proposava un manteniment de l'*statu quo* i una aportació de recursos addicionals de l'Estat cap a les comunitats menys finançades, com la nostra, perquè es pogués restablir el principi d'ordinalitat entre recursos aportats i rebuts. L'acord final comporta una aportació addicional de l'Estat de més d'onze mil milions d'euros on les comunitats menys finançades s'emporten la majoria d'aquests nous recursos i es dona un salt endavant enorme en l'ordinalitat.
3. El document d'ICV seguia apostant per la solidaritat i el creixement de les comunitats amb menys recursos. L'acord final dobla els fons de compensació interterritorial però els posa dins del sistema, amb absoluta transparència.

Tant de temps parlant ha provocat cansament i encara no som conscients de la importància històrica que té el que hem fet. S'ha aconseguit un veritable model federal de finançament, molt semblant al dels landers alemanys, que eren el nostre mirall, i que el pas del temps el farà més bo ja que s'aniran eliminant les clàusules per mantenir l'*status quo*.

En els dos grans avenços polítics que han significat més poder polític i més poder econòmic per Catalunya, ICV no només hi ha estat present sinó que ha tingut un protagonisme important. Si nosaltres no haguéssim estat en el govern en aquest dos moments claus per a la història de Catalunya, el present i el futur del país serien ben diferent.

Ara ens queda continuar treballant perquè bona part d'aquests diners de més que arribaran a Catalunya es destinin a projectes socials, a la lluita contra l'atur, a millorar les condicions dels treballadors i les treballadores i a impulsar polítiques ecològiques i sostenibles. La primera acció del govern, en tornar de vacances, hauria de ser la de presentar a la ciutadania un pla de xoc per fer front a la crisi, adreçat als qui veritablement ho necessiten, els més desfavorits, els més vulnerables, no pas a la banca ni a les grans empreses.†

Joan Boada, instants abans d'una roda de premsa

Foto: ACN

UN NOU FINANÇAMENT NECESSARI I MÉS JUST QUE CAL POSAR AL SERVEI DE LES PERSONES

Joan Carles Gallego
Secretari general de CCOO Catalunya

El nou model de finançament no només adequa les quantitats que reben les diferents CCAA, sinó que mostra el model d'estat cap el que avancem, un model d'estat més descentralitzat, més federalitzant, en el que el govern central ha de comptar per desplegar determinades polítiques amb el concurs de les CCAA, les quals són titulars de competències i d'un volum important dels recursos econòmics. El model ha de permetre que la diferent capacitat fiscal de cada CCAA, exercitada des de la corresponsabilitat, es tradueixi en disponibilitat de recursos per gestionar l'autogovern i que l'exercici de la solidaritat interterritorial garanteixi la igualtat de recursos per habitant per a la prestació dels serveis bàsics -educació, sanitat i serveis socials-.

L'important augment de població a Catalunya dels darrers anys mostrava les deficiències i la necessitat de canviar de model. Amb la plena transferència de les competències d'educació, sanitat i serveis socials, es donava la paradoxa que Catalunya, amb una capacitat fiscal per sobre de la mitjana, disposava de menys recursos per habitant que la mitjana per cobrir aquests serveis.

El model acordat supera aquesta situació injusta que afectava sobretot els sectors socials amb menys recursos, els que depenen més de l'acció del sector públic per cobrir les seves necessitats socials.

El nou model de finançament respecta el que diu l'Estatut, amplia l'autogovern fiscal de Catalunya amb més recursos, en correspondència amb la nostra capacitat tributària, permet garantir les inversions que Catalunya necessita i possibilita que la Generalitat disposi dels instruments previstos en l'Estatut per ampliar la capacitat de decisió i gestió dels impostos que paguen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

La greu situació d'alts nivells d'atur i de pèrdua d'activitat econòmica requereix que el govern apliqui els recursos obtinguts a polítiques socials i a promoure inversions directes de reactivació econòmica, a fer més polítiques públiques al servei de les persones i de l'ocupació. La situació econòmica i social necessita d'una política fiscal expansiva i no retalls pressupostaris; per tant, els recursos addicionals no es poden destinar ni a eixugar el dèficit ni a reduir l'endeutament.

El nou model de finançament, perquè funcioni, ha de comptar amb un sistema fiscal just i progressista, per dotar d'ingressos suficients per a la despesa social

necessària i per redistribuir la riquesa. Si volem més ingressos públics per fer més despesa pública hem de revisar el sistema fiscal i introduir una major imposició a les grans fortunes, amb algun impost específic i amb un tipus de gravamen superior, com ja fan a França o Anglaterra, i lluitar contra el frau fiscal.

Amb l'acord de finançament tancat, caldrà retornar al debat polític sobre els problemes reals de la gent i recuperar confiança en el funcionament de les institucions democràtiques i en la possibilitat d'influenciar amb el vot en una o altra manera d'abordar els nostres problemes quotidians. Sempre hem cregut que aprofundir en l'autogovern és important per atendre millor les persones i donar respostes més acurades a les seves necessitats. Un autogovern proper permet, també, vetllar pels equilibris territorials i pel desenvolupament econòmic i social. La història ha demostrat que l'estat uniformat no facilita el ple desenvolupament de les potencialitats territorials i socials i que és més fàcil respondre en la proximitat. És per això que la descentralització política administrativa, més autogovern en definitiva, és una clara reivindicació de CCOO des del propi moment fundacional.†

FINANÇAMENT: UN ÈXIT DEL GOVERN D'ESQUERRES

ÉS EL RECONeixEMENT DE LA SITUACIÓ DE GREUGE DE CATALUNYA

Joan Saura, que va defensar l'acord al debat del Parlament, en nom del grup d'ICV-EUiA, va enaltir el caràcter federal del nou sistema i va proposar prioritzar les inversions dels recursos en les mesures pactades en l'actualització de l'Acord programàtic de l'Entesa Nacional de Progrés per combatre la crisi econòmica i garantir el benestar de la ciutadania.

El passat 24 de juliol va tenir lloc al Parlament de Catalunya el debat parlamentari sobre l'acord per a un nou model finançament. El president d'ICV, Joan Saura, va afirmar que el pacte assolit és un "èxit del govern i de la societat catalana i de totes aquelles organitzacions i entitats que hi han expressat el seu suport" i va assegurar que el nou model "és, de fet, un reconeixement de la situació de greuge injusta que patia Catalunya durant dècades".

El màxim dirigent ecosocialista va esgrimir tres motius per defensar aquesta posició. En primer lloc perquè "disposarem de més recursos per continuar impulsant les polítiques econòmiques, socials i ecologistes que el govern d'Entesa ha vingut desenvolupant des del 2004". En segon lloc "perquè l'autogovern de Catalunya dona una salt endavant", que Saura va qualificar de "fonamental". I en darrer lloc, "perquè l'èxit de la negociació del finançament ha estat la confirmació de l'estratègia negociadora de les tres forces que componen la majoria parlamentària".

Joan Saura va cap al faristol de l'hemicle, el dia del debat parlamentari sobre l'acord de finançament

Foto: ACN

Joan saura:
"Disposarem de més recursos per continuar impulsant les polítiques econòmiques, socials i ecologistes del govern d'esquerres".

"L'autogovern de Catalunya dona una salt endavant".

"Suposa l'avenç més important que hem tingut cap a un model federal".

Amb la vista posada en el futur, i davant aquest canvi de model a nivell estatal, Saura va proposar a la Cambra catalana un pacte d'Estat entre totes les forces d'esquerres "per una fiscalitat progressiva i justa que esdevingui un veritable instrument per enfortir les polítiques públiques per combatre la crisi". Al debat, Saura va posar de relleu que el desplegament de l'Estatut no s'ha acabat i que res està fet en referència a què les negociacions per als traspassos han de continuar. Pel president d'ICV, aquest nou model "suposa l'avenç més important que hem tingut cap a un model federal, doncs es basa en principis federals com ara la suficiència de recursos, la responsabilitat fiscal, l'equitat i la lleialtat institucional entre administracions".

El debat va mostrar la unitat de les forces d'esquerres representades al Parlament pel que fa a la qüestió del finançament i es va evidenciar la soledat de CiU, que ha quedat aïllada políticament i socialment després de l'acord de finançament. En aquest sentit, Saura, en una apel·lació directa a Artur Mas, va assegurar que el rebuig al model de finançament del primer partit de l'oposició "és la prova evident de què no són indispensables a l'hora d'assolir acords nacionals". Amb tot, va mostrar la voluntat "que CiU se sumi a l'acord, perquè així el farem més fort". "Vostès encara són a temps de rectificar i sumar per l'acord. A no ser que vulguin votar al costat del PP al Congrés dels Diputats en contra de la reforma de la LOFCA".

APROVADA LA LLEI D'ESPECTACLES

La Direcció General de Jocs i Espectacles, encapçalada per Mercè Claramunt, ha impulsat la nova Llei d'Espectacles, aprovada el passat 1 de juliol pel Parlament. El secretari general d'Interior, Joan Boada, l'ha definida com una normativa "molt moderna i molt dinàmica, perquè també és dinàmic el sector, a més permet fer els canvis necessaris en aquests moments". La llei s'ha elaborat arran d'un procés participatiu en què han pres part empresaris del sector, entitats veïnals i administracions, amb la intenció d'integrar les idees i reflexions de tots els actors del sector. És la primera vegada que es crea un reglament únic de desenvolupament de la llei en matèria d'espectacles i activitats recreatives, ja que la llei regularà:

- Els espais de música en viu, unificarà els criteris d'aforament.
- S'actualitza el catàleg d'establiments i activitats recreatives.
- S'estableixen polítiques de formació continuada obligatòria per al personal de control d'accés i vigilants dels establiments d'oci.
- Es crea la Comissió d'Espectacles i Activitats Recreatives.
- Es regulen els procediments per autoritzar els establiments de règim especial, com els *after-hours*.

LA LLEI DE CENTRES DE CULTE DEFENSA LA LAÏCITAT

Amb l'única oposició del PP, el Parlament va aprovar la nova Llei de cultes que estableix un reglament per garantir la salubritat i les condicions de seguretat dels 3.449 centres religiosos catalans.

ICV ha aconseguit introduir el concepte de laïcitat a la llei, tot i la dura oposició de CiU a aquesta qüestió. En el text del projecte s'ha acabat definint el terme "laïcitat" i el preàmbul ha quedat de la següent manera: "Així, aquesta llei, des de la laïcitat, és a dir, des del respecte a totes les opcions religioses i de pensament i els seus valors, com a principi integrador i marc comú de convivència, vol regular els centres de culte en termes de neutralitat".

La diputada Laura Massana va explicar el sentit del vot d'ICV i els tres aspectes que la formació ecosocialista considerava clau de la llei, que són: "primer, la necessitat de garantir una actuació municipal amb criteris unificats, davant de l'actual disparitat de criteris; en segon lloc, assegurar la laïcitat de les institucions catalanes, una exigència de la neutralitat dels poders públics; i en tercer lloc, posar en valor de la barreja dels usos l'urbanisme, entenent que la llei pot ser un clar mecanisme per a la cohesió social."

ES CREA L'AGÈNCIA CATALANA DE L'HABITATGE

El conseller de Medi Ambient i Habitatge, Francesc Baltasar, va presentar el projecte al Parlament. L'Agència té com a objectius executar i gestionar les polítiques d'habitatge que són competència de la Generalitat i, especialment, executar les actuacions públiques del govern en relació al creixement de la població tot satisfent-ne les necessitats en matèria d'habitatge i garantint la proximitat al territori.

Baltasar va afirmar que l'Agència "donarà un millor servei d'habitatge a la ciutadania, facilitarà l'accés als recursos públics de l'habitatge i farà efectiu el dret a l'habitatge a casa nostra". Per Baltasar el més important és que "suposarà, sens dubte, un benefici considerable per a la ciutadania" i que "s'obté una millor racionalització de les polítiques en matèria d'habitatge i l'ampliació dels instruments i de les dotacions econòmiques, així com més flexibilitat per tal de poder fer front als reptes plantejats per les circumstàncies especials de l'actual crisi."

EN MARXA LA DESSALINITZADORA DEL PRAT

EL GOVERN D'ESQUERRES APOSTA PER LA NOVA CULTURA DE L'AIGUA

La dessalinitzadora simbolitza el pas definitiu cap a unes polítiques d'aigua responsables, sostenibles i que respecten els principis de la Nova Cultura de l'Aigua. La planta és la dessalinitzadora més gran de tota Europa i donarà servei a 4,5 milions de persones.

El passat 20 de juliol va tenir lloc la inauguració de la planta dessalinitzadora del Prat de Llobregat, amb la presència del president de la Generalitat, José Montilla, del conseller de Medi Ambient, Cesc Baltasar, de l'alcalde del Prat de Llobregat, Lluís Tejedor, i del conseller d'Interior Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura, entre d'altres. L'obra, impulsada des del Departament de Medi Ambient i Habitatge s'ha convertit en el buc insígnia de l'acció realitzada pel Govern d'Entesa, tant per l'esforç econòmic que s'ha fet com pel que significa políticament. El pressupost de l'obra és de 230 milions d'euros (incloses la captació i les connexions amb la xarxa d'abastament), dels quals el Fons de Cohesió de la UE n'ha finançat 150. El Ministerio de Medio Ambiente, Medio Rural y Marino també ha fet una aportació al cost total de l'obra.

La dessalinitzadora del Llobregat, la planta més gran d'Europa per a abastament humà, podrà produir fins a 60 hm³/any (200 milions de litres d'aigua al dia) i aquest cabal suposarà prop d'un 24% del consum de l'àmbit metropolità. És la segona planta que entra en servei a Catalunya, després de la de Tordera. Properament s'activaran dues dessalinitzadores més, la de Foix (Baix Penedès-Garraf) i la de Tordera 2, cosa que possibilitarà l'aportació progressiva de fins a 200 hm³ d'aigua més de cara al 2015. A banda dels recursos provinents de la dessalinització, s'hi sumaran els recursos hídrics generats per la resta de mesures que el govern està aplicant des de fa temps, com la recuperació d'aqüífers, la millora de les xarxes i de la seva eficiència i la integració i interconnexió de xarxes. Cal recordar, a més, l'esforç realitzat per part del Departament de Medi Ambient per promoure l'estalvi d'aigua i la reducció dels usos innecessaris. Totes aquestes xifres demostren que amb les noves infraestructures hídriques s'allunya definitivament el perill que Catalunya pugui patir restriccions d'aigua i això s'ha aconseguit des dels valors propis de la Nova Cultura de l'Aigua, en respectar al màxim els cabals dels rius, sense obres faraòniques i insostenibles com els transvasaments que defensaven altres forces polítiques com CiU i PP.

D'esquerra a dreta, José Montilla, Lluís Tejedor, Elena Espinosa i Cesc Baltasar en un moment de la inauguració

Foto: ACN

Cal recordar que s'han superat els problemes de l'elevat consum energètic de les primeres dessalinitzadores i que l'actual dessalinitzadora compta amb la tecnologia més avançada i innovadora en el seu camp, cosa que li permetrà minimitzar el seu consum energètic i convertir-la en una infraestructura completament sostenible i eficient. La dessalinitzadora de la conca del Llobregat reduirà el seu consum energètic a la meitat mitjançant els recuperadors d'energia. La recuperació d'energia es farà mitjançant intercanviadors de pressió, el sistema més avançat que existeix actualment. A més, la calefacció, la refrigeració i l'aigua calenta sanitària que necessitarà la planta es produiran mitjançant energia solar tèrmica ja que, aprofitant les cobertes dels edificis, s'implantarà un parc fotovoltaic que tindrà una producció anual d'un milió de kWh.

Una altra qüestió que resol la nova dessalinitzadora és la gestió dels residus ja que les salmorres produïdes durant la dessalinització tornaran al mar barrejades amb l'aigua de la depuradora del Baix Llobregat. La seva salinitat serà similar a la de l'aigua del mar i sortirà a través de l'emissari submari de la depuradora, que la diposita 3 quilòmetres mar endins, a 60 metres de profunditat sense generar impacte en el medi marí.

Una altra qüestió a destacar de l'entrada en funcionament de la dessalinitzadora del Llobregat és que permetrà millorar la qualitat i el gust de l'aigua subministrada a l'àrea metropolitana. Contràriament al que molta gent pensa, l'aigua provinent de la dessalinitzadora és de gran qualitat i, juntament amb les millores desenvolupades a les potabilitzadores d'Abdera i Sant Joan Despí, suposarà una millora substancial. Cal tenir en compte que el riu Llobregat té problemes històrics de salinitat, fruit de l'existència d'una conca potàssica natural i de l'activitat minera que s'ha desenvolupat a la Catalunya central des del segle XIX fins a l'actualitat cosa que provoca que el riu tingui un nivell més alt de salinitat que altres rius de Catalunya. El DMAiH calcula que aquestes millores en la qualitat de l'aigua incidiran positivament en tota la ciutadania ja que es preveu un estalvi potencial d'entre 35 i 45 euros a l'any a cada llar, degut als estalvis en reparació d'electrodomèstics, canonades, menys energia per escalfar l'aigua i menor utilització de detergents i suavitzants i d'equips individuals d'osmosi domèstics, etc.

Els efectes de la posada en marxa de la dessaladora es notaran aviat, no només a les poblacions directament abastides sinó al conjunt del territori, perquè, entre d'altres coses, es produirà una reducció progressiva de la captació d'aigües del Ter cosa que permetrà per primer vegada retornar progressivament el cabal ecològic del riu gironí. En aquest sentit, el conseller Cesc Baltasar va anunciar que entre el 2009 i el 2015 es reduirà en un 50% l'aigua captada del Ter cap a la regió metropolitana de Barcelona cosa que repercutirà positivament a les comarques gironines. L'Agència Catalana de l'Aigua garantirà els cabals ambientals del riu i s'estableix així un nou model de gestió basat en la plena satisfacció de les garanties del Baix Ter i de les demandes urbanes a tot el sistema Ter-Llobregat en assolir, alhora, el bon estat ecològic del riu. Totes aquestes mesures posen de manifest que la planificació de l'Agència Catalana de l'Aigua preveu un model de gestió estable, definit i perdurable en el temps que permetrà garantir els abastaments futurs de l'àrea metropolitana de Barcelona i de les comarques gironines –tenint en compte el creixement de la població i el canvi climàtic–, així com garantir el bon estat del Ter.

Imatge de la dessalinitzadora

Foto: ACN

L'obra impulsada pel Departament de Medi Ambient és el símbol dels canvis duts a terme pel govern d'esquerres i de la influència d'ICV.

Representa el canvi en les polítiques d'aigua ja que respecta els principis de la Nova Cultura de l'Aigua i supera la gestió insostenible dels recursos hídrics realitzada durant molts anys.

La dessalinitzadora no genera cap impacte en el medi marí.

Permetrà la recuperació del cabal ecològic del riu Ter i repercutirà positivament a les comarques gironines.

SOLUCIONS D'ESQUERRES I ECOLOGISTES DAVANT LA CRISI

ICV PRESENTA AL CONGRÉS UN PROJECTE DE FISCALITAT AMBIENTAL

La proposta preveu nous impostos sobre l'energia nuclear, sobre l'abocament i la incineració de residus i sobre el consum de les bosses de plàstic. ICV l'ha presentada al costat de Greenpeace, CCOO, WWF i Ecologistes en Acció.

El diputat d'ICV, Joan Herrera, conversant amb altres diputats al Congrés de Diputats

Foto: Ana Arámbol

ALGUNES DE LES MODIFICACIONS QUE S'INTRODUEIXEN EN ELS IMPOSTOS ACTUALMENT EXISTENTS SÓN:

- En l'impost sobre hidrocarburs s'elimina l'exempció que fins ara tenien els vols domèstics, s'augmenten les tarifes del fuel i es busca la convergència de tipus entre el gasoil i la benzina.
- En l'impost sobre determinats mitjans de transport (matriculació) s'elimina l'exempció de l'impost de la qual gaudien fins ara totes les embarcacions d'esbarjo i les aeronaus; als vehicles i motocicletes es reforça el vincle entre el tipus impositiu i les emissions de CO2 en augmentar el nombre de categories existents i prendre en consideració altres formes de contaminació per mitjà de les categories euro.
- En l'Impost de societats s'introdueixen deduccions per a inversions d'estalvi d'energia i aigua i en despeses per afavorir la mobilitat sostenible dels seus treballadors.
- En l'IRPF s'introdueix una deducció per adquisició d'abonaments de transport públic per part dels treballadors.
- En l'IVA s'aplicaria el tipus normal en comptes del reduït a serveis com la fumigació de plantacions o el transport aeri i s'aplicaria, tanmateix, l'IVA reduït a les rehabilitacions i habitatges protegits.

El passat 21 de juliol, el diputat Joan Herrera va presentar en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds i Izquierda Unida (IU-ICV) una Proposició de Llei (PL) sobre Fiscalitat Ambiental que té com a objectiu emprendre canvis en l'actual marc normatiu fiscal en introduir criteris ambientals en impostos existents, creació de nous impostos i reforma amb criteris ambientals de la fiscalitat de les hisendes locals.

A la presentació també van participar Sara Pizzinato, responsable d'energia de Greenpeace; Llorenç Serrano, responsable confederal de Medi Ambient de CCOO; Mar Asunción, responsable de clima WWF i Pablo Cotarelo, responsable d'energia d'Ecologistes en Acció. Els assistents van subratllar que amb aquesta iniciativa es persegueix gravar en major mesura les activitats més contaminants, eliminar certs beneficis fiscals

ambientalment injustificables i bonificar les pràctiques més sostenibles. En aquest sentit, Joan Herrera va afirmar que "l'objectiu fonamental i prioritari de la proposta és modificar comportaments dels ciutadans i les empreses en el consum de béns i serveis, en substituir-ne uns, els de major impacte ambiental i emissions de CO2, per d'altres de menor impacte i més eficients energèticament".

Aquesta Proposició de Llei preveu nous impostos sobre l'energia nuclear, l'abocament i la incineració de residus i les bosses de plàstic. Aquests impostos se sumen a modificacions que s'introdueixen en els impostos existents sobre hidrocarburs, matriculació, impost de societats, IRPF i IVA. Quant a les hisendes locals es modifiquen les taxes de residus, l'impost de circulació, l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres i l'IAE. També es busca promocionar sistemes de transport i usos del terra "més sostenibles" amb transport públic i vehicles menys contaminants, rehabilitació, agricultura més sostenible, energies renovables i inversions mediambientals.

Herrera va insistir en què "aquesta Proposició de Llei no té la intenció d'incrementar la recaptació" sinó actuar sobre les vies per les quals s'obté la recaptació, tot afavorint una economia més sostenible. En alguns casos la recaptació fiscal augmentarà la pressió fiscal (hidrocarburs, energia nuclear, abocament i incineració, bosses de plàstic, pernocta, canvi d'ús del terra, taxes de residus...), però disminuirà en d'altres casos (impost de societats, IAE, IRPF...). En altres casos, com en l'IVA o els impostos de matriculació i circulació, augmenta o disminueix la recaptació en funció del tipus de productes objecte de gravamen; és a dir, en funció de si l'activitat o el producte és més o menys contaminant. Els ingressos que es deriven d'aquesta proposta no tindrien en general destinació finalista, sinó que anirien a les arques de l'Estat, de les Comunitats Autònomes o dels municipis, amb l'excepció únicament de l'impost sobre l'energia nuclear que es destinaria parcialment a un Fons estatal per a la reactivació de les zones on s'ubiquen les centrals nuclears.

ELS NOUS IMPOSTOS (ESTATALS) QUE ES CREARIEN SÓN:

- Un impost sobre l'energia nuclear i l'emmagatzematge de residus radioactius, la recaptació dels quals es destinaria en part a un Fons per al desenvolupament alternatiu de les zones on s'ubiquen les centrals.
- Un impost sobre l'abocament i la incineració de residus, els ingressos dels quals se cedirien a les CCAA i del qual s'exceptuen les CCAA que ja el tenen establert.
- Un impost sobre les bosses de plàstic d'un sol ús, similar a l'establert a Irlanda.
- Un impost sobre el canvi d'ús del terra, la finalitat del qual és desincentivar la urbanització excessiva tot gravant les actuacions de nova urbanització i afavorint un urbanisme compacte. La recaptació es destinaria al Fons per al Patrimoni Natural i la Biodiversitat creat per la llei 42/2007.
- Un impost sobre substàncies d'elevat nivell de preocupació, com les classificades per la normativa com a carcinògenes o tòxiques per a la reproducció, per afavorir el consum de substàncies alternatives menys danyoses per a la salut humana i laboral.

LES HISENDES LOCALS ES MODIFICARIEN EN EL SEGÜENT SENTIT:

- Les taxes de residus es definirien amb criteris ambientals.
- Els tipus de l'IBI es modularien en funció del certificat energètic de l'edifici i la segona residència tindria un recàrrec.
- L'impost de circulació es modularia també en funció de les emissions de CO2 i de les categories euro.
- En l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres es diferenciaria entre les de terra urbana consolidada o edificada i les unifamiliars i es bonificaria l'aprofitament d'aigües grises. S'aplicaria de forma similar en l'impost de plusvàlues.
- Es defineix un impost sobre la pernoctació que gravaria l'estada en allotjaments turístics, que es podria aplicar voluntàriament per part dels ajuntaments.
- En l'IAE s'eliminarà la bonificació que ara tenen les empreses allunyades del cas urbà i es bonificaria empreses amb transport col·lectiu o pla de mobilitat, o amb sistema de gestió ambiental EMAS.

A PEU DE CARRER

TÀRREGA ACULL LA 2a JORNADA DE LES COMARQUES DE LLEIDA

Les trobades de regidors organitzades pel grup d'ICV-EUiA de la Diputació de Barcelona segueixen el seu procés de descentralització, en el qual s'organitzen reunions als diversos territoris de Catalunya.

En aquest context, la Biblioteca Comarcal de Tàrrega, capital de la comarca de l'Urgell, va acollir el passat 20 de juny la segona jornada de "A peu de carrer" realitzada a les comarques de Lleida. En aquesta ocasió la trobada va ser un espai de formació per als regidors i les regidores de la coalició que es va centrar en exposar experiències i debatre entorn de les polítiques per a les persones com són la mobilitat, la sanitat, les polítiques de joventut o les d'igualtat.

A la jornada es va comptar amb representació dels principals grups municipals d'ICV a les Terres de Lleida: Tàrrega, Lleida, Balaguer, Mollerussa, Solsona, Almacelles, Alpicat, Rosselló, Anglesola, Linyola i d'altres ajuntaments més petits.

La benvinguda a la jornada va anar a càrrec de Josep López, president d'ICV a la comarca de l'Urgell, que seria l'encarregat també de moderar els debats, recollir les conclusions i cloure l'acte.

Lluís Carrasco, responsable d'ICV de Mobilitat Sostenible i membre de la Plataforma pel Transport Públic, va explicar diferents experiències sobre mobilitat sostenible i va reflexionar sobre les necessitats de mobilitat d'una zona com les comarques de Lleida, tot intentant aportar solucions més enllà de les infraestructures viàries per a cotxes.

Elsa Blasco, responsable de la regidoria de Dones i Joventut a l'Ajuntament de Barcelona, va presentar una taula sobre les polítiques d'igualtat impulsades per l'Ajuntament.

Candela López, regidora d'Iniciativa per Catalunya Verds a l'Ajuntament de Castelldefels i coordinadora de política municipal de Joves d'Esquerra Verda, va parlar sobre Participació i Transversalitat, peces clau de les polítiques de joventut.

Josep M. Armengou, coordinador de Salut Pública i Consum de la Diputació de Barcelona, va introduir el debat sobre la sanitat pública i va explicar el concepte de "la salut en totes les polítiques".

Després de la primera jornada que s'havia celebrat el passat 25 d'abril a Balaguer, els propers "A peu de carrer" que se celebraran a les comarques de Lleida seran al mes d'octubre a Almacelles i al mes de novembre a la ciutat de Lleida. Aquestes reunions són una prova del municipalisme de la coalició ICV-EUiA que pretén contribuir a la formació dels seus regidors i regidores, alhora que es pretén configurar espais de trobada per potenciar els contactes i les xarxes entre regidors de la coalició.

La Biblioteca Comarcal de Tàrrega va acollir la segona jornada de "A peu de carrer" realitzada a les comarques de Lleida

ELS NOSTRES REGIDORS I REGIDORES

RICHARD ELELMAN
FIGUERES

Té 47 anys i és regidor des de 2007

"ICV VA ACONSEGUIR UN REGIDOR DESPRÉS DE VUIT ANYS SENSE REPRESENTACIÓ"

| Entrevista **Jesús Hernández**

El 2007 vas ser candidat i vas aconseguir recuperar la representació d'ICV a l'ajuntament 8 anys després. En què creus que es va basar aquest èxit? Creus que l'important descens socialista va jugar a favor d'ICV?

La paraula èxit és sempre molt relativa. Crec que Iniciativa sempre hauria d'aspirar a més i tenir solament un regidor de 45.000 persones no és una raó per ser arrogants. Tanmateix, la veritat és que aconseguir un regidor després de vuit anys sense representació consistorial requereix molta feina per part de tot un equip que va dedicar durant els anys 2005 a 2007 moltes hores a crear un nou projecte d'àmbit local. També és innegable que el desgast del PSC ens va ajudar a recuperar allò que mai hauriem d'haver perdut.

Què fa un anglès com tu vivint a l'Alt Empordà i, més encara, en el món de la política? La teva nacionalitat t'ha portat alguna dificultat o avantatge?

La nacionalitat no té res a veure amb què una persona vulgui millorar la vida de la ciutadania del seu municipi. Els que som d'esquerres hauriem de ser els primers en voler trencar les antigues fronteres a favor d'una política europeista. Visc a l'Empordà des de fa vint anys; per ser sincer, vaig venir per aprendre espanyol durant sis mesos perquè tenia una oferta del govern britànic per treballar a Colòmbia, però em vaig enamorar no solament de l'Empordà sinó de diverses empordaneses, una de les quals és ara la meua dona.

Per tant, aquesta és ara casa meua i ho serà sempre. Estic doctorat en Ciències Polítiques i volia posar en pràctica el que havia après. Al principi va resultar difícil per a la premsa oblidar que sóc britànic, però crec que no va importar massa en la campanya municipal de 2007. Probablement, el fet que un anglès participés en els debats parlant en català em donava un petit avantatge. Com a regidor, les úniques persones que hi insisteixen són algunes veus de l'extrema dreta, cosa que en cap moment m'ha preocupat.

L'Alt Empordà és un paratge natural privilegiat. Com a regidor de Medi Natural i Qualitat Ambiental de la capital de la comarca, quines creus que són les principals amenaces?

La principal amenaça per a l'Empordà és que els municipis de la regió mai han après a treballar junts des d'una perspectiva conjunta. Una de les primeres coses que vaig fer com a regidor va ser crear la Xarxa mediambiental de l'àrea urbana de Figueres per poder treballar com una mancomunitat en molts projectes, com per exemple el transport públic interurbà, energies renovables o en la creació d'un parc tecnològic en la mateixa àrea urbana. La segona amenaça és que, degut a la nostra posició estratègica, estem patint la invasió d'una exagerada quantitat d'infraestructures viàries i estem també a l'avantguarda de temes com la MAT. Per altra banda, l'Empordà, com altres zones turístiques, ha hagut de patir les nefastes conseqüències de la construcció de segones residències.

En cap moment les administracions locals, autonòmica i nacional han tingut en compte els recursos naturals a l'hora de planificar l'extensió urbanística dels pobles. Francament, la llista d'amenaçes és interminable però, malgrat tot, encara sóc optimista i crec que podem, no solament posar sentit comú a la situació, sinó també resoldre molts d'aquests problemes.

Quin valor afegit aporta ICV en un govern tan heterogeni com el de Figueres, amb un alcalde i 7 regidors de CiU, amb 5 regidors del PSC i 1 d'ICV?

Podria semblar que ICV aporta poc valor en les polítiques del govern de la ciutat, però la realitat ha estat ben diferent. Hem pogut implementar quatre punts essencials del programa electoral d'ICV: el pla de mobilitat sostenible (que inclou l'adquisició del primer autobús elèctric de Catalunya), la creació d'un organisme que afavoreixi la col·laboració entre els pobles de l'àrea urbana de Figueres, la creació d'un pla estratègic d'energies renovables (que inclou un parc tecnològic, la creació de l'Agència Local de l'Energia de Figueres i la probabilitat de portar estudis universitaris al Castell de Sant Ferran) i els actes de commemoració de la memòria democràtica. ICV ha donat al govern una visió més europea de la política local, en signar el Pacte dels alcaldes i entrar al Fòrum Civitas i a Energie-Cités. És evident que a vegades existeixen diferències amb les socis de govern, però Iniciativa a Figueres ha mostrat una gran maduresa a l'hora de negociar amb sensatesa i discreció amb els altres partits.

6a ASSEMBLEA D'ICV DE BARCELONA

LLUITAR CONTRA LA CRISI DES D'UN GOVERN D'ESQUERRES

El reescollit president d'ICV de Barcelona, Joaquim Mestre, va destacar en la cloenda de la 6a Assemblea d'ICV de Barcelona, celebrada els passats 3 i 4 de juliol, el paper decisiu de la formació ecosocialista per fer front a la crisi econòmica "com a garantia de l'impuls de polítiques d'esquerres i ecològiques a la ciutat".

El reescollit president d'Iniciativa per Catalunya Verds de Barcelona va afirmar que davant del model neoliberal, caracteritzat per una "absoluta manca d'escrúpols", que "ha situat l'individualisme i els diners en l'altar de la nostra societat" cal la defensa de la "línia vermella" que suposen les garanties de l'estat del benestar. Aquesta defensa de l'estat del benestar "ha d'estar al cor de la nostra proposta política", i va assegurar que ICV vol lluitar contra la crisi i els seus efectes "des del carrer i des de les institucions, al costat de la gent".

Mestre, que ha estat reelegit president d'ICV de Barcelona en el procés de primàries previ a l'Assemblea, amb un 86,19% de vots favorables, 3,61% contraris i 10,20% en blanc, va advertir que "seria una molt mala notícia per Barcelona que la dreta guanyés a la ciutat, i sobretot en temps de crisi", ja que "ells representen altres interessos, no els de la majoria". "La dreta està al servei dels poderosos, és avara en drets i llibertats i si la dreta governa, no serà la dreta amable que aparenta Xavier Trias,

serà la dreta de sempre i serà un retrocés per a la ciutat", va assegurar Mestre. El president d'ICV de Barcelona es va mostrar convençut, no obstant, que "aquesta dreta no passarà, ni a Barcelona ni a Catalunya".

En la seva intervenció en la cloenda de la 6a Assemblea d'ICV de Barcelona, el president del grup municipal d'ICV-EUiA a l'Ajuntament de Barcelona, Ricard Gomà, va afirmar que "necessitem una ICV forta a Barcelona, dinàmica, arrelada a tots els districtes i barris de la ciutat", i es va mostrar convençut que la formació "té un enorme potencial de futur", ja que la voluntat de construir "una Barcelona humana, habitable i amb justícia social" està estesa per tots els barris "més enllà del que representen els nostres resultats electorals". "Sortim d'aquesta Assemblea amb l'objectiu clar de créixer", va indicar Gomà tot recordant que "nosaltres no representem cap interès econòmic o mediàtic, sinó només els interessos de les persones, que hem situat al centre de les nostres polítiques".

Joaquim Mestre, reescollit president d'ICV de Barcelona

La 6a Assemblea, que va donar un suport pràcticament unànime a l'informe de gestió i als documents d'organització i d'estratègia política, també va escollir, amb un 82,73% de vots favorables, els membres de la nova Comissió Executiva de Barcelona. La composició del Secretariat, que va obtenir un 84,11% de suports, és la següent: Quim Mestre, Ricard Gomà, Noemí Ayguasenos, Josep Ma Camós, Francesc Carmona, Imma Clarà, Jordi Clausell, Rubén Costa, Jordi Farriol, Xavier Fernández, Mar Garcia, Xavier Godàs, Fina Gómez, Gabriel Losada, Anna Mir, Mònica Palet, Albert Pérez, Josep Rosell, Núria Tuset, Júlia Brosa i Agustí Rossi.

L'Assemblea va adoptar també 11 resolucions referides a la lluita contra la crisi des de polítiques d'esquerra; la defensa de l'educació pública i els riscos derivats de l'aprovació de la LEC; la necessitat de vetllar pel caràcter públic del finançament i la gestió de la sanitat; la transformació de la Diagonal amb la unió dels dos tramvies; la declaració de Collserola com a Parc Natural; el desenvolupament d'un parc lineal verd i accessible a la zona de transformació de La Sagrera; el suport a l'autonomia personal de les persones amb

diversitat funcional; el compromís amb les polítiques d'inclusió residencial, sobretot pel que fa al col·lectiu de gent gran; la despenalització total de l'avortament; l'impuls del II Congrés de Dones de Barcelona que se celebrarà a l'octubre; i la promoció de polítiques integrals adreçades a la gent jove, tant en el desplegament d'equipaments com en el disseny urbà de la ciutat, lluny de la criminalització de normatives com l'ordenança del civisme.

El president d'ICV, Joan Saura, va inaugurar aquesta 6a Assemblea tot reivindicant el paper d'ICV en la transformació de Barcelona: "Barcelona és la ciutat de tot l'Estat que més ha canviat en 30 anys, l'acció global ha estat molt bona, tot i que també hem estat crítics quan ha calgut, però aquesta ciutat és en bona part el resultat del nostre pensament polític". Saura va lloar la "capacitat de renovació i potenciació d'ICV a l'Ajuntament de Barcelona, que reforça ICV a nivell nacional". Per Saura, a nivell municipal "ara cal una reorientació de les polítiques des del punt de vista social i ecològic i aquest canvi el personifiquen ICV i Ricard Gomà, amb la seva feina al capdavant d'Acció Social i Ciutadania i polítiques com el pla d'inclusió".

La 6a Assemblea d'ICV Barcelona es va celebrar els passats 3 i 4 de juliol

ENS HA DEIXAT FRANCISCO CÉSPEDES PEÑAS, "POQUI"

ICV Santa Coloma de Gramenet

Francisco Céspedes, "Poqui", ens ha deixat. El passat dia 28 d'abril, de sobte, sense poder fer-li una abraçada, sense poder fer-li un petó, el nostre "Poqui" se'n va anar. Ha deixat molta tristesa i dolor a la seva família, els seus companys i companyes i les seves amistats.

"Poqui" era un militant d'ICV, amic i col·laborador en totes les trobades, festes i reivindicacions on el principal actor fos la gent, la gent que ell volia feliç, lliure i lluitadora. De molt jove, va començar la seva militància a les JCC, perquè ell era així: inconformista, irònic, rebel, dolç, molt amant de la seva família i de la bona vida. Sempre el recordarem amb el somriure a la cara i l'amor per la seva gent i la seva ciutat, Santa Coloma de Gramenet.

ICV DEL GARRAF CELEBRA L'ASSEMBLEA COMARCAL

ICV Garraf

Mònica Miquel va ser elegida presidenta comarcal d'ICV del Garraf per una àmplia majoria de vots. La presidenta comptarà amb una Executiva de dotze persones en representació dels municipis de la comarca. Es va aprovar el full de ruta per als propers anys: Obrir el projecte d'esquerra verda a la societat i cercar la col·laboració de tots aquells sectors i col·lectius que vulguin compartir la reflexió i el treball amb ICV, són els objectius que l'Assemblea es va fixar.

Un dels punts que va generar més debat va ser el document polític "Treballant per als nous reptes comarcals". La sostenibilitat i el respecte a l'entorn, la construcció d'un nou model econòmic basat en l'aprofundiment de l'estat del benestar i la cohesió social, per millorar les condicions de les persones més vulnerables a la crisi, així com refermar la vessant feminista amb especial rellevància a la feminització d'ICV, són les fites que haurà de tirar endavant l'Executiva entrant.

Imatge de l'Assemblea d'ICV Garraf

PACTE PP-PSOE AL PARLAMENT EUROPEU

ES REPARTEIXEN LA PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT EUROPEU

El passat 14 de juliol es va constituir el nou Parlament Europeu i es va fer efectiva la renovació de l'Eurocambra amb les diputades i els diputats escollits el passat mes de juny. En el 30è aniversari de les primeres eleccions europees per sufragi universal directe, el Parlament Europeu acaba d'iniciar la seva setena legislatura, amb 736 membres.

En la sessió constitutiva del Parlament es va votar també la composició de la Mesa del Parlament. A la Presidència cal lamentar l'elecció del conservador polonès Jerzy Buzek (555 vots), com a conseqüència de l'habitual gran pacte entre populars i socialdemòcrates per repartir-se-la meitat i meitat del mandat. L'únic aspecte positiu a ressaltar d'aquesta elecció és que per primer cop es tracta d'un president de l'Eurocambra procedent d'un país de l'Est. L'aposta d'ICV era la candidata del grup de l'Esquerra Unitària, Eva Britt Svensson, que va obtenir 89 vots. Pel que fa a les 14 Vicepresidències, cal lamentar la reelecció d'Aleix Vidal-Quadras (PP) com a vicepresident de l'Eurocambra, amb el vot favorable de l'eurodiputada del PSC, Maria Badia, fet que resulta força incoherent amb la campanya plantejada pels socialistes catalans. Cal destacar en l'apartat de les Vicepresidències l'elecció de l'eurodiputada dels Verds, Isabelle Durant, antiga viceprimera ministra belga com a ministra de Mobilitat i Transports.

Raül Romeva, que afronta el seu segon mandat com a eurodiputat, ha estat escollit vicepresident del Grup Verds/ALE al Parlament Europeu, cosa que confirma la consolidació d'ICV dins l'espai verd europeu. Pel que fa a les comissions parlamentàries, Raül Romeva formarà part de nou de la Comissió de Drets de les Dones i Igualtat de Gènere i de la de Pesca, mentre que entrarà a formar part també de la Comissió de Llibertats Civils, Justícia i Interior, que promet ser clau en aquesta legislatura ja que preveu que sigui un important cavall de batalla quant a noves propostes legislatives en camps com la immigració o la seguretat.

Els resultats electorals del passat mes de juny, amb una àmplia majoria de la dreta europea, deixen un escenari complicat per a l'esquerra europea que haurà d'utilitzar tota la seva habilitat política per evitar que s'adoptin textos legislatius que impliquin retallades de drets i llibertats per a les persones de dins i fora la UE, sota el pretext d'una major seguretat. Pel que fa a les delegacions, Raül Romeva formarà part, com a mínim, de la Delegació per a les relacions amb l'Amèrica Llatina.

Maria Badia, eurodiputada del PSC, vota a favor de l'elecció d'Aleix Vidal-Quadras com a vicepresident del Parlament Europeu.

PRESENTAT EL NOU NÚMERO DE "MIRADES", DEDICAT A EUROPA I EL MÓN LOCAL

El passat 9 de juliol es va presentar, a l'Aula Europa de l'Oficina del Parlament Europeu de Barcelona, el quart número de la publicació "Mirades", dedicat a la relació entre el municipalisme i la Unió Europea. Aquesta revista, editada pel grup d'ICV-EUiA-EPM, pretén divulgar i oferir reflexions sobre diversos aspectes lligats amb el món local. En l'acte van intervenir Arnau Funes, portaveu del grup d'ICV-EUiA-EPM a la Diputació de Barcelona, i Maria Àngels Espuny. Aquest número, que apareix tot just després de les eleccions al Parlament Europeu, pretén acostar Europa als municipis tot destacant-ne els vincles i fent èmfasi en les possibilitats que ofereix la UE per a la millora de la qualitat de vida als nostre municipis i de la necessitat que hi ha que les administracions locals i les institucions europees s'acostin. És per això que aquest número consisteix en diversos articles de reflexió i de divulgació d'experiències elaborats per persones que han fet i fan Europa des del món local.

RAÜL ROMEVA, A BORD DEL RAINBOW WARRIOR

Tot just després d'haver recollit l'acta d'eurodiputat a Madrid, Raül Romeva va fer cap a Sicília, on es va embarcar a l'emblemàtic vaixell de Greenpeace, el Rainbow Warrior, per formar part de la missió contra la pesca il·legal en aquesta zona de la Mediterrània. Entre el 26 i el 30 de juny, l'eurodiputat d'ICV va viure en primera persona la vida a bord del Rainbow Warrior i va conèixer de ben a prop la feina i els mètodes de treball de Greenpeace als mars i oceans de tot el món. Romeva, membre de la Comissió de Pesca des de la passada legislatura i ponent recentment de l'informe parlamentari sobre el Reglament de control del compliment de les normes de la Política de Pesca Comunitària (A6-0253/2009), destinat principalment a combatre la pesca il·legal, va tenir l'oportunitat de conèixer de primera mà aquest realitat. L'experiència i la informació recopilada li permetrà, sens dubte, aprofundir en el coneixement de les dinàmiques del sector, cosa que li serà de molta utilitat per al treball futur en la Comissió aquesta nova legislatura.

Durant aquests cinc dies en què van interactuar amb desenes d'embarcacions de tot tipus, Raül Romeva va viure diferents episodis relacionats amb pesca il·legal, com la pesca de tonyina fora de temporada, i mètodes prohibits de pesca, com les xarxes de deriva (que s'usen encara per capturar una cada vegada més reduïda població de peix espasa, però que en el seu camí hi queden atrapades també altres espècies com balenes, dofins o tortugues, i poden arribar a tenir fins a 2,5 km de llargària), les xarxes d'encerclar o les gàbies d'arrossegament. També va conèixer els protocols d'actuació de la tripulació del Rainbow Warrior pel que fa a les aproximacions i abordatges consentits d'embarcacions sospitoses mitjançant una zodiac, així com el registre d'activitats amb les embarcacions amb què s'interactuava, per tal d'informar-ne posteriorment a l'ICCAT (Conferència Internacional per a la Conservació de la Tonyina Atlàntica). Eventualment, els mecanismes de seguretat per garantir la denúncia en aquells casos d'activitat il·legal té lloc mitjançant la presència d'un equip de reportatge gràfic present en tots aquests tipus d'operacions.

En definitiva, una experiència altament positiva i motivant de cara a la propera legislatura, alhora que una bona prova de la utilitat de la col·laboració entre moviments socials i ONGs amb els càrrecs polítics per tal que els nostres representants a les institucions coneguin la realitat en primera persona i la tinguin en compte a l'hora d'elaborar polítiques. Greenpeace n'és un exemple clar i cal agrair-li la disposició a organitzar aquest projecte.

ICV CONTRA EL COP D'ESTAT A HONDURES

En la seva primera intervenció d'aquesta legislatura a l'hemicicle d'Estrasburg, l'eurodiputat d'ICV i vicepresident del grup Verds/ALE, Raül Romeva, va condemnar enèrgicament el cop d'estat contra el president Zelaya i, conseqüentment, va sol·licitar la suspensió de relacions de la Unió Europea amb el país centreamericà.

Després de recordar que es tracta del primer cop d'estat del segle XXI en un país centreamericà, Romeva va reclamar al ple del Parlament Europeu que actuï davant la gravetat de la situació a Hondures i va recalcar la importància de reinstaurar l'ordre constitucional com a element fonamental per dotar les eleccions del proper novembre de garanties democràtiques. En aquest sentit, va instar la UE a no reconèixer el colpista Micheletti i va reclamar l'obertura d'una investigació sobre l'autoria del cop d'estat al país centreamericà. Per aquest motiu va demanar que la UE congeli les negociacions per a un Acord d'Associació UE-Amèrica Central i que s'iniciï un procés per suspendre el règim privilegiat per a Hondures. Romeva, que en la passada legislatura va ser vicepresident de la delegació del PE per a les relacions amb Amèrica Central, també ha demanat destinar missions d'observació i seguiment que demostrin que la societat internacional no està al marge de la situació del poble hondureny.

TROBADA D'ESTIU DE JOVES D'ESQUERRA VERDA

“LA RESPOSTA VERDA A LA CRISI”

Joves d'Esquerra Verda va reflexionar sobre escenaris de futur i alternatives per a una sortida mediambientalment sostenible i socialment justa a la crisi. L'organització també va retre un homenatge a Miguel Núñez, en la primera trobada celebrada després de la seva mort. L'organització va recordar que és hereva de la resistència antifranquista i dels ideals dels lluitadors i les lluitadores del PSUC.

El cap de setmana de l'11 i 12 de juliol va tenir lloc la Trobada d'Estiu "Miguel Núñez" a Osor, La Selva, a la que van assistir un centenar de joves militants. Sota el títol "La resposta verda a la crisi" l'objectiu polític de la trobada d'aquest any era analitzar els possibles escenaris de sortida d'aquesta crisi i concretar les propostes que l'organització vol traslladar al partit i al conjunt de la societat. La benvinguda a la trobada va anar a càrrec del secretari general d'ICV, Joan Herrera; el president de les comarques de Girona Joan Boada i la co-coordinadora de JEV, Janet Sanz.

A les taules de la tarda de dissabte, JEV va intentar debatre sobre les solucions a la crisi i els escenaris de futur. La primera de les taules, formada pel president de Sustainlabour, Joaquín Nieto, la diputada d'ICV, Laura Massana, i el co-coordinador de JEV, Miguel Ángel Díaz, va servir per explicar les greus deficiències del model productiu de l'Estat espanyol i les oportunitats de millora des de l'economia verda amb l'anomenat "Green New Deal" i mitjançant la inversió en energies renovables, la modernització i l'autoeficiència dels edificis, millores en la mobilitat i en els transports col·lectius, etc. En la segona de les taules, protagonitzada pel 2n tinent d'alcalde de Barcelona, Ricard Gomà, el portaveu de la Xarxa per la Renda Bàsica, Daniel Raventós, i la militant de JEV, Júlia Miralles, es va debatre la Renda Bàsica de Ciutadania com a proposta generadora d'igualtat social i una garantia per a les condicions materials per a la llibertat. Gomà també va explicar les iniciatives de l'Ajuntament de Barcelona per fer front a la pobresa, que s'ha vist agreujada en l'escenari de crisi.

Cal recordar que la trobada porta el nom del lluitador i expres del PSUC des de l'any 2008 i per això aquesta edició era especial, en ser la primera que se celebra després de la mort de Miguel, el novembre passat. Per això, els joves ecosocialistes van decidir fer el seu propi homenatge a Núñez i, per extensió, als lluitadors i les lluitadores del PSUC. L'homenatge va anar a càrrec de Marc Carrillo i Enric Pubill. Carrillo va explicar "la brutalitat dels aparells legals de repressió franquista" i va recordar la seva relació personal amb Miguel Núñez

i amb seva primera companya, Tomasa Cuevas. Enric Pubill, president de l'Associació d'Expresos Polítics de Catalunya, va explicar la seva experiència personal al pas per la Jefatura de Laietana, per la presó Model i pel Penal de Burgos, tres llocs pels quals, malauradament, Miguel Núñez també hi va passar. Pubill va explicar la brutalitat del règim en primera persona i va aconseguir emocionar els i les assistents amb anècdotes i records sobre les seves experiències al llarg de "la negra nit franquista".

Joan Boada, Janet Sanz i Joan Herrera, durant la Trobada

EL SALVADOR, LA UTOPIA CONTINUA

Eusebio Argueta

Regidor d'ICV-EUIA de l'Ajuntament de Badia del Vallès

Aquesta és la utopia que compartim molta gent avui i molta altra gent que ens ha precedit -donant fins i tot les seves vides-, i amb milions de persones que avui viuen, lluiten, marxen i canten, perquè creuen que un altre món és possible.

El passat 1 de juny vaig ser convidat a participar en el canvi de govern que ha succeït a El Salvador. Aquest petit país ha patit durant moltes dècades abusos de poder, misèria estructural i mancances d'infraestructures a causa de dècades de dictadures i governs de dreta.

És per això que s'ha celebrat amb molta il·lusió i esperança aquest triomf de l'exguerrilla de l'FMLN, que el passat 15 de març de 2009 va guanyar les eleccions salvadorenques d'una manera clara i neta, la qual cosa no es podria assegurar dels anteriors governs.

Tanmateix, tot i saber les difícils condicions en què aquest nou govern troba el seu país, molts dels seus ciutadans tenen ara l'esperança que hi hagi un canvi notable en les seves vides. Hi ha problemes de seguretat ciutadana, de pobresa extrema, de difícils situacions de vida, i és això el que ara ha de ser prioritari per al nou govern i per a les persones que posaran en marxa aquest projecte.

Els salvadorencs es mereixen tenir un país modern, capdavanter en l'economia i on es visqui sense cap mena de por. Ells han demostrat, al llarg d'aquests anys, que són persones amb iniciativa, treballadores, i que, malgrat totes les dificultats que han patit, han tirat endavant sense defallir i amb el cap i el cor posat en el futur.

Les perspectives reals de millora per a milions de salvadorencs són bones, per això és important participar en aquest procés que necessita el màxim suport de l'anomenat primer món, el suport de les dones i homes d'ICV i, com no, dels lectors de *Treball*. La crisi deixa fora del panorama internacional les realitats que han deixat de ser notícia, com el tercer món i els seus ciutadans.

Vull recordar que l'increment del preu dels aliments ha fet augmentar la xifra de famolencs, fins a 1.600 milions de pobres. Per combatre la falta d'aliments es necessiten 30.000 milions de dòlars anuals. Els països industrialitzats van concedir als seus sectors agrícoles més de 376.000 milions i les despeses en armament van arribar als 1,2 bilions de dòlars anuals, segons dades de 2006.

La crisi és provocada fonamentalment pel capitalisme neoliberal. Els pobres es maten entre si per la desesperació i 12 persones moren cada dia per violència a El Salvador. El president Mauricio Funes ha ordenat el desplegament de la Força Armada en les zones de més alt risc delictiu, ja que des de mitjan maig

El Salvador viu un repunt de la violència generada principalment pel crim organitzat -incloses bandes- i deixa una mitjana diària de 12 homicidis.

Els assassinats de treballadors del transport públic, els assalts a mà armada i els assassinats múltiples són un dels principals reptes del govern d'esquerra del president Mauricio Funes, el qual va assumir el govern només fa un mes i mig.

La lluita contra la violència és complexa, requereix un esforç coordinat, però tinc la confiança que a poc a poc sortiran endavant perquè aquestes mesures estan acompanyades de grans propostes per combatre la crisi que viu El Salvador. Algunes són la inserció laboral i la creació d'ocupació per als sectors més desfavorits, que es veuen llançats a la fam i al sense sentit de la violència embogida. Molts empresaris tanquen les empreses quan no aconsegueixen un lucre voraç i es tanca amb elles el futur d'un treball digne i d'una societat veritablement humana.

L'FMLN i els dirigents populars vénen proclamant que només la participació activa dels moviments socials pot fer realitat el somni d'aquesta desesperada majoria, un somni de pau i benestar, tot convertint els que pateixen dia a dia en una cosa així com una "avantguarda col·lectiva".

Aquesta és la utopia, una utopia "necessària com el pa de cada dia". On no hi ha utopia no hi ha futur.

ELS AJUNTAMENTS I LES DONES

HOMENATGE A LES 400 REGIDORES I ALCALDESSES DEL PSUC I D'ICV

El passat 10 de juliol Dones amb Iniciativa va commemorar la celebració dels 30 anys d'ajuntaments democràtics. L'acte va tenir lloc a la casa Golferichs de Barcelona, un entorn agradable on més d'un centenar de persones vam poder gaudir d'una vetllada emotiva tot posant en valor la mirada feminista i femenina de l'acció municipal al llarg d'aquests 30 anys de democràcia local.

Dones amb Iniciativa

En aquest acte, Mercè Claramunt i Lluís Moreno van donar la benvinguda tot remarquant la rellevància i el paper de les dones en els ajuntaments. Seguidament, es va projectar un vídeo on diferents dones del PSUC i ICV rellevants de la política municipal explicaven les seves experiències en els ajuntaments. Finalment, es va realitzar una taula rodona on quatre dones electes van donar la seva visió personal respecte a diferents aspectes de la política municipal des de la mirada de les dones.

La contribució de les dones en la lluita antifranquista i en els primers anys de democràcia local fou essencial per a la consecució gradual, i alhora sobtada, dels drets de les dones. No cal oblidar que els drets i les llibertats personals i de ciutadania havien patit més de quaranta anys de dictadura i en aquest context les dones van sofrir especialment el càstig de la repressió, on el paper de les dones havia estat relegat a l'àmbit privat i on la possibilitat de desenvolupar el propi projecte vital era inexistent.

Una altra causa de mèrit que cal enlertir és el fet que poques dones han aconseguit fer molt. Marca d'això la trobem en les xifres sobre la participació de les dones en els ajuntaments. A tall d'exemple: les dones regidores del PSUC i d'ICV al llarg d'aquests 30 anys només representen un 22% dels càrrecs electes. Aquesta xifra ha anat evolucionant al llarg de les darreres dècades, mentre que el 1979 les dones regidores representaven un 10,2% del total del càrrecs electes del PSUC, actualment les dones electes de la coalició representen un 32,10%.

Un altre exemple de la labor de les dones en els ajuntaments és el que fa referència a les responsabilitats de govern. En aquest sentit, mentre que la majoria de dones regidores desenvolupen tasques relacionades amb el servei a les persones o participació polítiques, són molt poques les que ocupen responsabilitats d'urbanisme o hisenda. D'altra banda, un altre tret distintiu de l'activitat femenina als ajuntaments és el fet que la permanència de les dones regidores en els seus càrrecs de responsabilitat política en

La casa Golferichs de Barcelona va acollir l'acte de Dones amb Iniciativa

Foto: Francesc Prieto

els consistoris és considerablement menor a la permanència dels homes regidors. També cal destacar que durant aquests darrers 30 anys, el percentatge de regidores del PSUC i d'ICV sempre ha estat superior al de les altres forces polítiques.

Per últim, des de Dones amb Iniciativa voldríem tornar a donar les gràcies a totes les dones que, d'una manera o una altra, han contribuït des de la política i la proximitat a la millora dels nostres pobles i ciutats.

ENTREVISTA A ANTÒNIA CASTELLANA, ALCALDESSA DE MOLINS DE REI (1979-1987)

Antònia Castellana va ser la primera alcaldessa de Molins de Rei després de les eleccions municipals de 1979, fins al 1987. Retirada actualment de la política activa, ens manifesta en aquesta entrevista com va viure la seva experiència com a alcaldessa.

“VÀREM SER DONES PIONERES”

Entrevista Dones amb Iniciativa

Com vas viure l'experiència d'alcaldesa en els primers anys de democràcia local?

A Catalunya en les primeres eleccions municipals de l'etapa democràtica fórem escollides 19 alcaldesses. Vàrem ser dones pioneres que presidiríem per primera vegada els nostres municipis amb una representació un xic important.

Ho vaig viure amb molta responsabilitat i molta il·lusió, era una prolongació del compromís que ja teníem amb la ciutadania de la vila. En la dècada dels setanta del segle passat havíem treballat intensament a les associacions de veïns, al moviment obrer, a les entitats culturals, a l'ensenyament, etc. A les acaballes del franquisme i durant la transició havíem estat un referent social i polític indiscutible, la lluita va ser la nostra escola.

Penses que el paper de les dones va ser determinant en els primers anys d'ajuntaments democràtics?

El passat setembre, vuit d'aquelles alcaldesses ens vam reunir al Figaró per repensar conjuntament aquella experiència nostra a les primeres alcaldies.

L'acompanyament de l'Anna Bosch Pareras, primera alcaldessa de Mollet en les llistes del PSUC, va ser l'impuls i el motor de les nostres reflexions en veu alta. La majoria havíem optat al càrrec fruit de l'efervescència democràtica d'aquells moments. En cap cas havia estat un projecte personal. Hem valorat que el nostre pas per les alcaldies mobilitzà els nostres sentiments, capacitats i recursos: desig d'aprendre, capacitat de decisió, legitimitat democràtica, lideratge, vam transferir en l'acció política municipal els mitjans assolits en les professions respectives, vam desenvolupar noves capacitats i ens vam renovar intel·lectualment.

Creus que el fet que Molins de Rei tingués una dona alcaldessa va facilitar l'accés a altres dones a participar en la política?

Anna Bosch una vegada va dir: "Parteixo de la base que allà on hi ha una dona amb consciència del que significa ser dona, la seva presència modifica la realitat d'alguna manera". Sí, crec que la presència de les dones a les institucions estimula altres dones a participar-hi; sense ser-ne conscients hem anat obrint portes. En concret a Molins, de ser dues dones al primer període municipal, han passat a ser gairebé la meitat del consistori.

La combinació dona i política és complexa, les maneres de les institucions i el poder són excessivament patriarcal i jeràrquiques, poc compatibles amb la vida i la quotidianitat; això ens ho complica molt.

Actualment, quines consideres que són les fites principals del moviment feminista?

Considero que paral·lelament al feminisme reivindicatiu del victimisme i de la denúncia, que hem practicat amb escreix, hem de crear un ordre nou que desmantelli l'estructura i el pensament patriarcal que ens neutralitza i ho envaeix tot. Creant genealogia femenina des de la diversitat i pluralitat de les dones. Promovent els nostres desitjos, amb energies positives. Creant autoritat femenina, no jeràrquica, no violenta. Fent-nos visibles, mediant, estimulant, creant, reconeixent-nos, empoderant-nos, vivint en llibertat la diferència sexual i mobilitzant els nostres desitjos.

Podeu consultar l'entrevista completa a: <http://www.donesambiniciativa.cat/articles/5280>

JOAN COMORERA TORNA A CASA

PRESENTACIÓ DEL DARRER LLIBRE DE LA FUNDACIÓ NOUS HORIZONS

La Fundació culmina el necessari exercici de recuperació de la memòria de Joan Comorera, iniciat l'any passat amb la commemoració del 50è aniversari de la seva mort. El llibre és la producció editorial més important de la FNH per a l'any 2009.

El passat 20 de juliol, la setmana de l'aniversari del PSUC, va tenir lloc la presentació del llibre "Joan Comorera torna a casa" elaborat per 30 autors i autores sota la coordinació de Carme Cebrián. El llibre ha estat editat per la Fundació Nous Horitzons i Edicions Pòrtic (del grup editorial Edicions 62) i ha comptat amb la producció cultural de Dos Punts. L'obra inclou textos inèdits actuals però també inclou un interessant recull documental de textos recuperats d'importants dirigents del PSUC de diferents èpoques que parlen sobre Comorera, com és el cas dels escrits de López Raimundo, Pere Ardiaca, Víctor Mora i, fins i tot, del propi Joan Comorera. A més d'aquests textos recuperats, el llibre conté diferents mirades a la construcció ideològica de Comorera i de la seva defensa de la sobirania i la independència del PSUC elaborats per acadèmics i intel·lectuals i també els discursos institucionals d'homenatge del conseller i president d'ICV, Joan Saura, i dels presidents de la Generalitat Jordi Pujol i Pasqual Maragall.

La presentació va tenir lloc al Palau de la Generalitat davant més de 200 persones, entre les quals hi havia diversos excompans de Comorera a més d'una important representació institucional. Va comptar amb les intervencions de diversos autors i autores de la publicació, com Josep Puigsech, José Luis Martín Ramos, Maria Teresa Salat i la coordinadora de l'obra, Carme Cebrián. Les intervencions institucionals van anar a càrrec de Xavier Folch, editor d'Edicions 62, que va mostrar la seva satisfacció per "l'excel·lent acolliment editorial que ha tingut l'obra" i per la col·laboració entre la Fundació Nous Horitzons i Edicions 62. Jaume Bosch, president de la Fundació Nous Horitzons, va posar l'accent en com Comorera va ser capaç d'interpretar la independència del PSUC i la seva defensa de la sobirania de Catalunya. Per la seva banda, Joan Saura va reiterar que "Joan Comorera és un patrimoni imprescindible de la història del PSUC i cal explicar la seva història, per més que alguns passatges puguin ser incòmodes", en referència a l'expulsió de Joan Comorera del partit.

"SEGURETAT: APORTACIONS DES DE L'ESQUERRA VERDA"

El número 194 de la Revista Nous Horitzons, que pretén abordar el complex debat sobre la idea de seguretat, ja ha sortit al carrer. La presentació de la revista es va realitzar el passat 21 de juliol a la llibreria La Central del Raval a càrrec de la directora de la Revista, Maria de la Fuente, del president de la FNH, Jaume Bosch, i de Noemí Ayguasenos, responsable de Relacions, Associacions i Mediació del Departament d'Interior. De la Fuente va afirmar que "el debat sobre el model seguretat és un dels més complexos per a les esquerres transformadores" i va afegir que "a més, a Catalunya s'ha viscut intensament en els darrers mesos". Bosch va destacar la importància de la democratització de la seguretat pública i de no deixar que "els posicionaments conservadors monopolitzin les propostes en matèria de seguretat". Ayguasenos, a més d'explicar algunes de les experiències del Departament d'Interior, va reiterar que cal que "les forces de seguretat trenquin prejudicis davant diferents col·lectius alternatius i reivindicatius".

El llibre, editat per la Fundació Nous Horitzons i Edicions Pòrtic, es va presentar el 20 de juliol

Foto: Eva Guillaumet

LA LLIBRERIA

LA RESPUESTA AMBIENTAL

De Manuel Ludevid. Editorial Aresta.

Aquest llibre tracta de les respostes econòmiques i socials al repte ambiental que té davant seu la societat del segle XXI. Resumeix les estratègies que poden adoptar els governs, les empreses i els ciutadans per fer front amb èxit als riscos ambientals que amenacen el nostre futur. S'apliquen aquests models de resposta a la resolució dels problemes ambientals del transport i la mobilitat. Els sis models són: la inacció, la norma obligatòria, el principi "qui contamina paga", l'ecoeficiència, l'ecosuficiència i el decreixement voluntari. El llibre parteix de la base que no hi haurà canvi ambiental positiu sense un paral·lel canvi econòmic i social. El llibre acaba amb deu consells pràctics per a les persones que tenen responsabilitats relacionades amb la resposta ambiental. L'autor va ser durant anys director executiu del Programa de la UNESCO "Dimensions Humanes del Canvi Global en el Medi Ambient".

JOAN COMORERA TORNA A CASA

De Carme Cebrián. Editorial Pòrtic i Fundació Nous Horitzons.

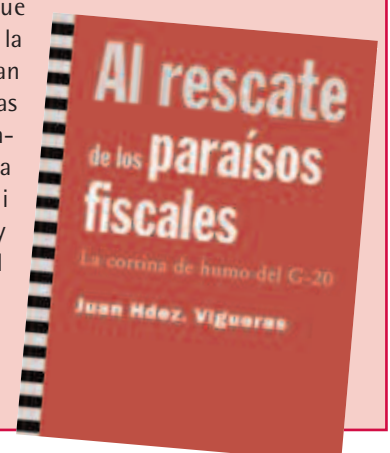
Joan Comorera ha estat un dels grans líders polítics catalans del segle XX. Diputat del primer Parlament i conseller de la Generalitat des del primer govern de Companys, va dirigir la fundació del PSUC el 24 de juliol de 1936. Un cop perduda la guerra, va defensar des de l'exili la independència del PSUC com a partit nacional de la classe obrera catalana. Això el va portar a enfrontar-se al Buró Polític del PCE i li va costar l'expulsió del partit. El 1951 va tornar clandestinament a Catalunya i va editar i distribuir la publicació *Treball*. Tres anys més tard va ser detingut i condemnat a trenta anys de presó. Malalt de broncopneumònia, va ser traslladat al penal de Burgos on va morir el 1958. El llibre, editat per la Fundació Nous Horitzons amb la col·laboració de Dos Punts, compta amb escrits d'Eudald Carbonell, Pasqual Maragall, Jordi Pujol, Hilari Ragner, Anna Sallés i Joan Saura, entre d'altres.

AL RESCATE DE LOS PARAÍSO FISCALES

De Juan Hernández Viguera. Icaria Editorial.

La pretesa refundació del capitalisme s'ha concretat en el rescat dels paradisos fiscals pel G-20 com a centres financers homologats per a no residents. I mentrestant els ajuts multimilionaris dels governs als bancs incrementen fortament el dèficit i l'endeutament públics. La realitat és que els líders del G-20 han validat els beneficis fiscals i el secretisme que Luxemburg, Suïssa i altres països i territoris concedeixen a les grans fortunes i a les grans operacions financeres i emparen així el blanqueig de diner negre i l'evasió fiscal que redueix els ingressos que necessiten aquests mateixos governs per poder dur a terme mesures polítiques que ajudin a superar la crisi econòmica. Juan Hernández Viguera és expert en paradisos fiscals i va guanyar el Premi Nous Horitzons l'any 2007 amb el treball "Per una política responsable contra els paradisos fiscals".

IMATGES DUPLICADES. PARAULES MIRADES

Miró i Dupin es coneixen a Barcelona l'any 1954 i des de llavors mantenen una llarga relació d'amistat i ric diàleg professional que s'analitza en aquesta exposició de la Fundació Miró. "Art i poesia", que des del 17 de juny i fins al 18 d'octubre es pot veure a la Fundació Miró, evoca l'escrit en què Ricard Ripoll reflexiona sobre aquesta relació entre art i poesia i a l'inrevés.

Ricard Ripoll
Escriptor (<http://palimpsest.bloc.cat/>)

Joan Miró va afirmar que no feia cap diferència entre pintura i poesia.

Hi ha, només, el gest perquè pugui néixer el més enllà dels impossibles, allò que encara no existeix en el moment de veure'l, ja, fora dels límits. Arthur Rimbaud parlava de "vidència" i definia el poeta com un explorador de mons desconeguts. Amb el mot o amb el color, l'explorador (pintor-poeta, poeta-pintor) veu altres realitats, més enllà de les superfícies, universos tangibles, potencials, imaginaris susceptibles d'aparèixer un moment, en una fulguració, entre dos mons aparentment antagònics. És la lliçó de Rimbaud, de Ducasse, de Mallarmé.

I Miró s'hi va abeurar, i també Jacques Dupin. I van crear els fèrtils territoris de l'ombra, aquells paisatges pels quals volen els ocells rapinyaires deixant, com una petja de calma, l'espai d'una presència que es desplaça incessantment: un cos on es cava el camí. Escriu Dupin:

*ce qui s'écrit c'est un corps
dont le soubresaut, dont le souffle
dont les crocs incestueux...
un corps où se creuse la route*¹

I, Dupin acaba el poema evocant la "faillite du ciel effervescent" ["escletxa del cel efervescent"]. Res no haurà tingut lloc sinó el mateix lloc, aquesta serà la lliçó de Mallarmé: una recerca de les esquerdes per on la nit pot rebre la fulguració. En aquesta nit que creix, que marca la cesura d'un crim.

Ja ho sabem: Miró va desitjar "assassinar la pintura". Dupin, ell, considera que el crim és l'actor fundador per excel·lència, origen d'allò humà.

Cal pensar aquest crim, aquest assassinat, com un acte de violència però també com "l'ouverture d'une béance, le creusement d'un gouffre où la force de destruction-création prend son élan" ["l'obertura d'un buit, l'excavació d'un avenc on la destrucció-creació pren impuls"] (Conversa amb Alain Freixe, *Le coup de bêche de Jacques Dupin, par Alain Freixe - L'Humanité, oct 2006*).

Cal experimentar, com Bataille, "l'odi de la poesia": així l'explorador pot fer camí i treure del mig tot allò que fa nosa, perfums i tendreses, males herbes de l'art que s'interposen i no deixen veure el més enllà. Bataille parla d'"equivoc poètic": la poesia entre èxtasi i absència.

Ara bé, el poeta, el pintor, cerquen el joc d'un relat que defuig la subjectivitat, que dissol el jo en un espai que es va creant i, per això, coneixen la il·legibilitat -una manera de donar nom a l'incompreensible- d'allò que neix del mot o del color. I aquesta és la lliçó de Ducasse: un viatge cap al buit on es prepara l'escriptura del palimpsest, la recerca de l'altre de si mateix.

De vegades, els poetes obren els ulls i miren. I de vegades, els artistes masteguen paraules i el pinzell es torna rígid, fins a inventar noves tintes. Quan el mirall torna la imatge del mot i fa de la paraula un nou paisatge, s'opera una suspensió on poden néixer amistats, complicitats, desitjos i art. La veritable poesia, més enllà de qualsevol representació, en la matèria mateix que l'alè vital provoca.

*ce qui s'écrit c'est
un corps*

*dont le soubresaut,
dont le souffle*

*dont les crocs
incestueux...*

*un corps où se creuse
la route*

Mirades duplicades.

Podem imaginar la mà de Miró guiant la veu interior de Dupin per obrir un espai immens i, alhora, podem desitjar que el lent treball del ritme atenyi els colors del quadre. Una finestra oberta com una pàgina on l'ull i la mà es troben i tornen a fugir.

Quin diàleg més intens, el que neix d'aquesta trobada entre Joan Miró i Jacques Dupin! Dos poetes que saben mirar més enllà de les convencions, que saben salpar quan cal per endinsar-se en oceans creatius, que desfan distàncies i que creen lava fosa que s'escampa enmig de l'espera i de la sordesa dels altres. Caldrà resseguir-ne les petges, descobrir les secretes escenografies del cos, els silencis que preparen les deflagracions de l'alè. Caldrà cercar a l'altra banda del mirall els moviments incessants de la travessia. Com el reflux d'un pensament arran de pell.

L'obra de Jacques Dupin és d'una extrema qualitat, d'una intensa riquesa. Si Dupin ha estat fascinat pels artistes que va acompanyar, el lector no pot, al seu torn, no quedar fascinat per la paraula poètica del poeta francès: una poesia rigorosa, difícil, exigent. Alguns diran il·legible, potser. De la il·legibilitat de la pedra que mostra la bellesa de l'espai que ocupa. Una poesia que batega i que ens fa sentir vius. Perquè els mots de Dupin només poden crear altres mots: és una poesia de la germinació. Una poesia de l'absència, del no-res d'on prové i que transforma allò que toca: insurgent i subversiva, com una mirada cap a l'horitzó.

Jacques Dupin, amic i col·laborador de Joan Miró des del 1956, havia analitzat l'obra de Joan Miró el 1961. El 1993 recuperarà part d'aquell material i l'ampliarà en els darrers treballs de l'artista, oferint un gran llibre monogràfic, que el situa com el gran biògraf de Miró. Però, més enllà, es tracta d'un llibre d'amic, de complicitat, d'acompanyament on, a més de la pintura, s'aborda l'escultura, la litografia, la il·lustració de llibres, la ceràmica, l'art mural... I on es posen al descobert els camins que van de la pintura a la poesia, de la paraula al color; en definitiva, es posen de manifest els arcs que han fet possible els encreuaments entre una paraula mirada i una imatge duplicada, entre Miró i Dupin, i a l'inrevés.†

¹ ["allò que s'escriu és un cos / del qual l'estremiment, del qual l'alè / del qual els ullals incestuosos... // un cos on es cava el camí"] (De *L'Embrasure*, "Sans le soleil, en contrebass", poema manuscrit, il·lustrat amb guaix i amb tinta sobre pergami).

ICV DÓNA SUPORT A LA ILP "TELEVISIÓ SENSE FRONTERES"

Concentració en contra del tancament de TV3 al País Valencià

Foto: ILP "Televisió sense fronteres"

Acció Cultural del País Valencià ha engegat una campanya que considerem important: una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) d'àmbit estatal anomenada "Televisió sense fronteres: l'espai de comunicació de les llengües catalana, euskera i gallega". Una proposta que es fonamenta en els principis que emanen de la Constitució espanyola, de les normatives europees sobre la llibertat de circulació dels productes audiovisuals i la necessitat d'adoptar mesures específiques per evitar que les fronteres administratives i polítiques constitueixin un obstacle per a la promoció de la diversitat lingüística europea; com també de la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, ratificada per l'Estat espanyol.

Amb aquesta ILP de televisió sense fronteres, més enllà de posar solució a l'intent de l'actual govern valencià de tancar TV3 al País Valencià, ha de servir també per assolir el reconeixement legal de l'existència de les realitats lingüístiques i culturals catalana, basca i gallega i dels seus respectius espais de comunicació.

ICV dona suport a la proposta i per aquest motiu ha iniciat el procés per aconseguir federataris entre la nostra militància per a la recollida de signatures arreu de Catalunya.†

Si hi estàs interessat/da, posa't en contacte amb:
cultura@iniciativa.cat

1936-2009: 73è ANIVERSARI DEL PSUC

PSUC, DE L'ACCIÓ I DE LA CULTURA POLÍTICA

El 23 de juliol es commemora l'aniversari del PSUC, que aquest any compleix 73 anys. Presentem una mirada a la història del PSUC com a pal de paller de la cultura comunista catalana i actual referent de l'ecosocialisme del futur, realitzada per Marià Hispano, arxiver i responsable de l'Institut de Memòria.

Marià Hispano

Arxiver i Responsable de l'Institut de Memòria

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE PSUC

1936: procés constitutiu original i plural.

El 23 de juliol de 1936 es materialitzà a Catalunya la primera expressió històrica de la superació de la divisió entre socialistes i comunistes, de cara a constituir el partit únic del proletariat. D'aquesta forma el PSUC esdevingué l'únic partit comunista que no havia nascut de les escissions per l'esquerra dels partits socialistes, tal i com havia succeït als anys 20. El nou partit, caracteritzat en un primer moment per un substrat ideològic comú basat en el marxisme i l'antifeixisme, adherit, tanmateix, a la Internacional Comunista, va convertir-se en el referent d'una majoria políticament activa que aspirava a complementar transformació social i ordre revolucionari.

1936-1939: PSUC, acció de govern i incidència dins les masses.

En un context de guerra antifeixista, l'objectiu prioritari que plantejà el PSUC va ser la victòria militar com a única garantia per salvaguardar la democràcia i la revolució popular desencadenada per la insurrecció. La defensa de la legalitat republicana va ser pal de paller de la política institucional del partit.

1939-1977: De la lluita armada a la lluita de masses. La construcció de la revolució de la majoria.

Amb la derrota republicana, els homes i les dones del PSUC comencen un llarg període de lluita política clandestina contra el règim feixista instaurat a Espanya. De la lluita armada a la lenta reconstrucció d'un projecte polític i d'unes estratègies encaminades a consolidar la pròpia identitat i una via cap al socialisme arrelada en la idea de la revolució de la majoria i en la construcció del socialisme en llibertat.

1977-1987: del socialisme en democràcia i de la crisi del marxisme.

Com a referent social de la lluita antifranquista i com a constructor de polítiques i accions de caràcter unitari, amb la restauració de la democràcia el PSUC va ser més que un partit comunista. El PSUC va esdevenir el pal de paller de les lluites per la democràcia i la millora de les condicions de vida de la gent.

Assolida la democràcia i amb una forta implantació institucional, el PSUC, però, va viure després moments de crisi d'identitat i d'indefinició política. La forta pressió política i social injectada des del procés de transició

democràtica a més del fort debat ideològic i tribal del col·lectiu van portar al partit a un procés d'autodestrucció i diàspora. La necessitat de tornar a disposar d'un instrument polític útil per a les idees de transformació progressista de la societat va portar els seus militants a plantejar no una refundació comunista sinó una aposta de nova arrel: Iniciativa per Catalunya neix llavors amb la voluntat de sumar voluntats polítiques, en una idea que deixa entreveure similituds amb el procés fundacional del PSUC.

1987-2009: el PSUC, una font per a ICV.

Unitat, revolució de la majoria, partit d'acció i govern, emancipació, solidaritat... Aquest és part de l'ideari i de la pragmàtica que van fer del PSUC un partit hegemònic a Catalunya durant la Guerra Civil, la lluita antifranquista i el període de transició democràtica. És l'ideari, la cultura política, la voluntat i l'actitud col·lectiva que el PSUC cedeix com a llegat polític i que ICV, des de la seva pròpia identitat, ha de saber llegir. I això depèn de nosaltres, de la capacitat de ser referent polític de majories i, en un futur pròxim, de saber gestionar com ser la força hegemònica dins les cultures transformadores del nostre país.

POLÍTIQUES DE CONSERVACIÓ DEL PATRIMONI DOCUMENTAL I HISTÒRIC DEL PSUC

Ençà 1987, el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) perviu en la cultura política d'ICV. Aquesta cultura política és part constitutiva d'Iniciativa: el naixement d'aquesta organització és fruit de la capacitat del col·lectiu del PSUC per definir un nou instrument polític per a la transformació de la nostra societat, crític amb la cultura marxista precedent, però que fa costat a la raó crítica de la suma d'idees i valors que es consideren vigents. Molts dels actius del PSUC s'han traspassat a ICV.

En aquest procés constitutiu, ICV ha anat generant els mecanismes de concreció i traspàs de valors i idees del PSUC. Cal dir, però, que no ha estat una tasca fàcil i que no sempre s'han assolit aquests objectius. El marc de treball per a noves idees polítiques ha estat en un temps de desorientació política de les esquerres catalanes i europees i de crisi del model clàssic de partits polítics. Un dels motors d'aquests mecanismes de traspàs d'idees i valors cap a ICV ha estat la Fundació Nous Horitzons. Des de 1987 aquesta entitat idea projectes i treballa en la defensa i comunicació del patrimoni cultural i intel·lectual del PSUC. La recuperació de fons documentals, els homenatges a homes i dones protagonistes del devenir del partit i la reflexió contemporània de la seva història han estat els eixos principals de treball de la Fundació.

Una part important d'aquesta tasca de conservació i recuperació del patrimoni del PSUC consisteix en la gestió dels arxius. La catalogació de tota la documentació de l'arxiu històric del PSUC es realitza en dues fases: la primera (1936-1977) es va acabar l'any 2003 amb un catàleg al servei

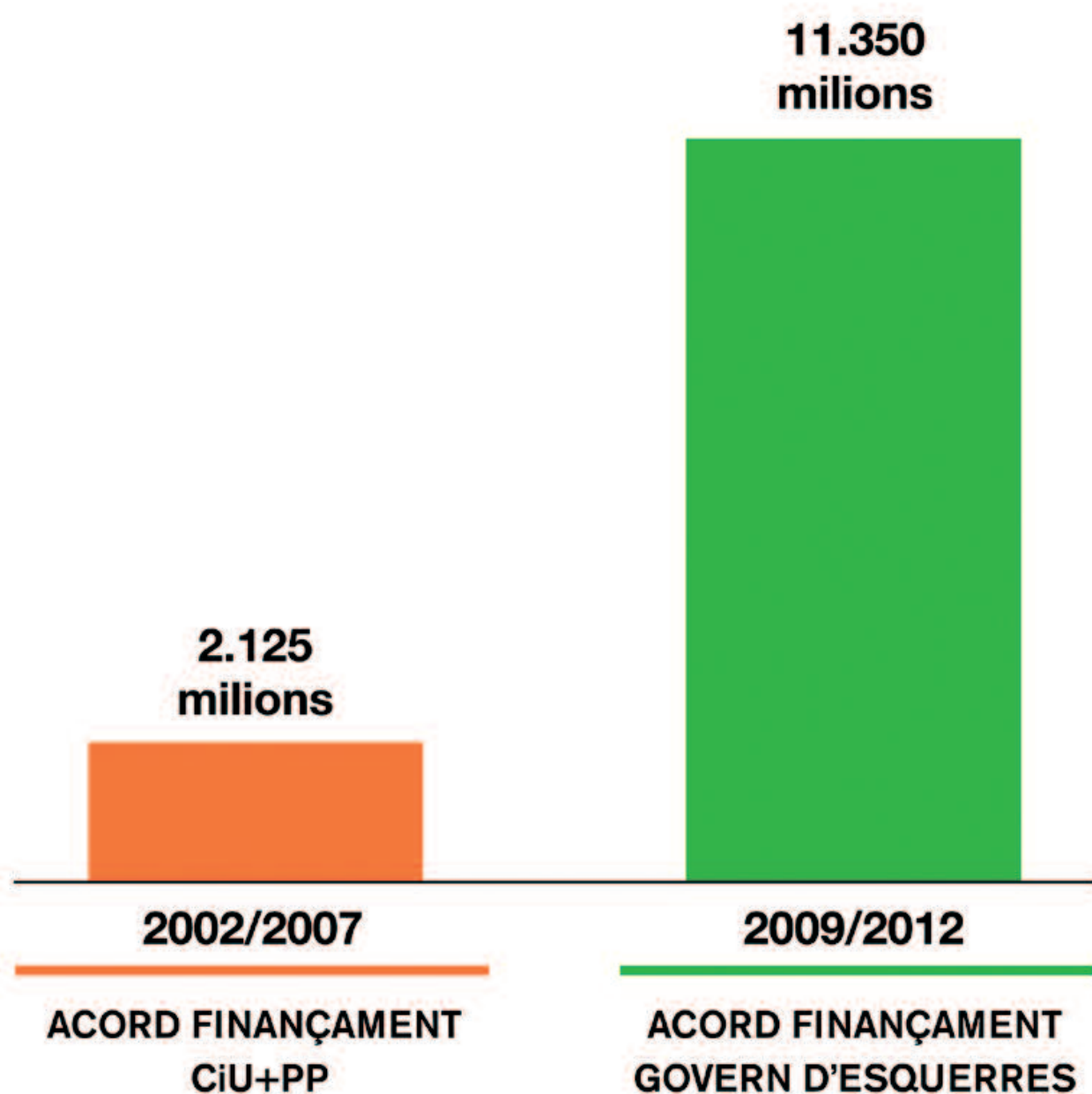
Portada del número 1 de la revista Treball, editada el 21 de juliol de l'any 1936

de tots els ciutadans i ciutadanes a l'Arxiu Nacional de Catalunya. El fons abasta un total de 2.729 unitats de catalogació, que representen uns 15.000 documents. La segona fase (1977-1987) es va iniciar el 2005 i es preveu finalitzar el 2010 i, en paral·lel, s'ha planificat l'inici de la catalogació del fons de les JCC per al 2010. A més d'això també s'han recuperat diversos fons. Els anys 2007 i 2008 la FNH va digitalitzar la publicació Treball, òrgan del PSUC i posteriorment d'ICV, que s'ha publicat ininterrompudament des de 1936 fins a l'actualitat. Es preveu iniciar en breu la digitalització de la Revista Nous Horitzons, fundada el 1960.

Recentment s'ha culminat el procés de restauració de la memòria Joan Comorera amb la publicació del llibre "Comorera torna a casa" i properament s'estrenarà la seva web, amb documents inèdits d'alt interès històric. Fa dos anys es va commemorar el 70è aniversari de Treball amb l'edició d'un llibre i s'ha col·laborat en publicacions com el diari de l'exdirigent del PSUC, Octavi Pallissa. De cara al futur, els projectes més immediats de recuperació de la memòria del PSUC i dels seus dirigents passen per l'elaboració del Mapa dels Exilis, una web on es recollirà el recorregut i les històries dels exilis de la gent del PSUC amb l'arribada de la dictadura i per a l'elaboració de projecte de recuperació de figures com l'exconseller de la Generalitat mort a Mauthausen, Josep Miret, o la figura del fotògraf que denuncià la situació dels camps d'extermini nazis, Francesc Boix. Queda clar que queda molt camí per recuperar el llegat d'un partit de la vitalitat, rellevància i complexitat del PSUC.

NOU FINANÇAMENT:

EL POBLE DE CATALUNYA HA GUANYAT

EN MARXA
LA DESSALINITZADORA
DEL LLOBREGAT